

UDKAST

Forslag til

Lov om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine
(Styrkelse af udlændingemyndighedernes værktøjer til kontrol af udlændinge i forbindelse med indrejse i og ophold i Danmark)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1205 af 25. august 2022, som ændret bl.a. ved lov nr. 333 af 28. marts 2023 og senest ved lov nr. 486 af 13. maj 2023, foretages følgende ændringer:

1. § 19, stk. 3, 1. pkt., ophæves.

2. I § 40, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »inddrages«: », forlænges«.

3. I § 40, stk. 1, 2. pkt., ændres »ansøgninger i henhold til loven« til: »sager som nævnt i 1. pkt.«.

4. § 40, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, eller sager om udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, skal behandles sammen.«

5. I § 45 j, 1. pkt., indsættes efter »2. pkt.,«: »§ 45 l, stk. 5, 1. pkt.,«.

6. Efter kapitel 7 b indsættes:

»Kapitel 7 c

Domstolsbehandling af indsigelser fremsat af Danmark mod udstedelse af Schengenvisum

§ 45 1. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om prøvelse af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum til en udlænding fremsat af Danmark efter en forudgående høring af centrale myndigheder i Danmark, når udlændingen på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, fordi udlændingen anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Stk. 2. Sager omfattet af stk. 1 kan indbringes for Københavns Byret af den, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, inden 8 uger efter, at den pågældende har fået meddelelse om afgørelsen om afslag på visum. I sager, hvor visumafgørelsen er truffet af et andet Schengenland, er fristen 12 uger. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, er part i sagen for det offentlige. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i de relevante ressortministerier med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller i disse ministeriers underliggende myndigheder, møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtige.

Stk. 3. Den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser kan bestemme, at oplysninger, der ligger til grund for den danske indsigelse, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Ved domstolsbehandlingen beskikker retten en advokat for den udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum.

Stk. 5. Ved domstolsbehandlingen beskikker retten en særlig advokat til at varetage interesser for den udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af stk. 3. Om salær og godtgørelse for udlæg til den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 6. Den særlige advokat skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten.

UDKAST

Den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmål herom kan indbringes for retten.

Stk. 7. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, får lejlighed til at udtale sig over for retten, når vedkommende opholder sig i udlandet.

Stk. 8. Oplysninger omfattet af stk. 3 videregives til den særlige advokat. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må advokaten ikke drøfte sagen med den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, eller dennes advokat er til stede. Den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 9. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beslutte, at oplysninger omfattet af stk. 3 videregives til den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde den relevante ressortministers bestemmelse om, at oplysningerne af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, der for det offentlige er part i sagen, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de personer, der er nævnt i 2. pkt. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 10. Har retten truffet afgørelse efter stk. 9, 1. pkt., kan den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 11. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 9, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse, og den relevante ressortminister eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 10 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 12. Den del af et retsmøde, der angår oplysninger omfattet af stk. 3, eller hvor sådanne oplysninger fremlægges eller behandles, og som ikke er omfattet af en afgørelse efter stk. 9, afholdes som et lukket retsmøde. I denne

UDKAST

del af retsmødet deltager den særlige advokat, men ikke den udlænding, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat. Retten bestemmer, hvordan lukkede retsmøder efter dette stykke gennemføres.

Stk. 13. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat har haft lejlighed til at udtale sig. Rettens afgørelse træffes ved dom.

Stk. 14. Anke af en sag omfattet af denne bestemmelse kan ikke tillægges opsættende virkning.

§ 45 m. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.«

7. I § 46 a, *stk. 1*, ændres »stk. 4, 5 og 7« til: »stk. 4, 5, 7 og 9«.

8. I § 46 a indsættes efter *stk. 8* som nyt stykke:

»*Stk. 9.* Lovligheden af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum fremsat i en visumsag, som på grund af indsigelsen er afgjort med et afslag på meddelelse af Schengenvisum, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.«

Stk. 9 bliver herefter *stk. 10*.

§ 2

I lov nr. 324 af 16. marts 2022 om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, som ændret ved § 1 i lov nr. 546 af 3. maj 2022 og § 4 i lov nr. 831 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 14, *stk. 1*, ændres »stk. 3-7 og 14« til: »stk. 3-7, *stk. 9*, nr. 1-4 og 6, og *stk. 14*«.

2. I § 28, *stk. 3*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Tilsvarende gælder for afgørelser truffet af Hjemrejsestyrelsen efter reglerne i § 14 om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser«

3. I § 28, *stk. 7*, 2. *pkt.*, indsættes efter »indkvartering«: »eller nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser«.

§ 3

UDKAST

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 2. Regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, jf. lov-bekendtgørelse nr. 1205 af 25. august 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæ-ves eller afløses af forskrifter, der udstedes i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 10.

Stk. 3. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse på ferierejser eller andet korte-revarende ophold, der er igangværende eller afsluttet inden tidspunktet for lovens ikrafttræden, idet sådanne ophold vil blive behandlet efter de hidtil gældende regler.

Stk. 4. § 1, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse på sager, der er påbegyndt før lovens ikrafttræden. For sådanne sager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. § 2, nr. 1, får virkning for udbetaling af grundydelse og forsørger-tillæg, der følger førstkommande skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1. 3. pkt., og § 42 b, stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden, og på udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikraft-træden.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anord-ning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de æn-dringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger. Be-stemmelserne kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ophævelse af 10 års frist ved ferierejser foretaget af flygtninge

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2. Oplysningspligt i alle sager i henhold til udlændingeloven

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.3. Udvidet adgang til indhentelse af oplysninger fra andre udlændingesager i forbindelse med asylsagsbehandling

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.4. Opfølgning på EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19

2.4.3. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

UDKAST

2.5. Mulighed for at nedsætte eller fratage kontante ydelser for udlændinge, der har indgivet ansøgning efter Ukraine-særloven

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Klimamæssige konsekvenser

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

10. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

Kontrollen med udlændinge, der indrejser i og ansøger om ophold i Danmark, er en vigtig del af udlændingemyndighedernes arbejde. Det gælder bl.a. i forhold til identitetsfastlæggelse og kontrollen af, om der afgives korrekte oplysninger til udlændingemyndighederne og i forhold til vurderingen af, om en ansøgning om opholdstilladelse skal imødekommes.

Et centralt element i asylsagsbehandlingen er således at foretage en konkret vurdering af de enkelte elementers troværdighed i ansøgerens forklaring, så det sikres, at asylansøgere med et reelt beskyttelsesbehov opnår asyl, mens asylansøgere uden et reelt beskyttelsesbehov meddeles afslag på asyl. Tilsvarende gør sig gældende, når det som led i udlændingemyndighedernes kontrol skal vurderes, om et beskyttelsesbehov ikke længere er til stede, og om en opholdstilladelse således skal inddrages eller nægtes forlænget. Det er derfor vigtigt, at udlændingemyndighederne har tilstrækkelige værktøjer til at kunne træffe korrekte afgørelser og føre en effektiv kontrol med de udlændinge, som indrejser i og opholder sig i Danmark.

Lovforslaget har samlet set til formål at styrke kontrollen med udlændinge i Danmark og sikre, at udlændingemyndighederne har de rette værktøjer til dette arbejde.

Også af betydning for kontrollen med udlændinge i Danmark indeholder lovforslaget endvidere lovgivningsmæssig opfølgning på EU-retsakter, samt forslag om, at der i Ukraine-særloven etableres hjemmel til at nedsætte eller fratage kontante ydelser til udlændinge, der har ansøgt om opholdstilladelse efter særloven, og som led i indkvarteringen hos Udlændingestyrelsens udviser voldelig eller truende adfærd i forbindelse med Udlændingestyrelsens forsørgelse.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ophævelse af 10 års frist ved ferierejser foretaget af flygtninge

2.1.1. Gældende ret

Opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3 (konventionsstatus, beskyttelsesstatus og midlertidig beskyttelsesstatus), og § 8, stk. 1 og 2 (konventionsstatus og beskyttelsesstatus til kvoteflygtninge), meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

UDKAST

Betingelserne for inddragelse af en opholdstilladelse er reguleret i bl.a. udlændingelovens § 19, stk. 2, der omhandler inddragelse af tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Hvis Udlændingestyrelsen får kendskab til, at en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser til hjemlandet, skal Udlændingestyrelsen gennemgå sagen og tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages, ligesom Udlændingestyrelsen snarest muligt efter genindreise i Danmark skal indkalde udlændingen til en samtale for at få fastlagt, om en ændring i forholdene i hjemlandet giver anledning til at inddrage opholdstilladelsen.

Således er Udlændingestyrelsen forpligtet til at undersøge, om der er grundlag for at inddrage en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, når styrelsen bliver bekendt med forhold, der kan tyde på, at opholdsgrundlaget for en flygtning var urigtigt eller ikke længere er til stede. Om der kan ske inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 eller 2, vil afhænge af en konkret og individuel vurdering af, om betingelserne er opfyldt.

Ved myndighedernes behandling af sager efter § 19, stk. 2, nr. 4, skal der foretages en vurdering, der består af to led. Første led indeholder en vurdering af, om grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede. Såfremt grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, skal der foretages en vurdering af, om en inddragelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens (EMRK) artikel 8 om retten til privatliv og familieliv, jf. udlændingeloven § 19 a.

Ved vurdering af første led bemærkes, at for så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med konventionsstatus, jf. udlændingelovens §

UDKAST

7, stk. 1, eller § 8, stk. 1, skal reglerne om inddragelse af opholdstilladelser administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Efter flygtningekonventionens artikel 1, litra C (1), finder flygtningekonventionen ikke anvendelse på en flygtning, der på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret.

Momenter, som bør indgå i en vurdering af, hvorvidt en konventionsflygtning skal have inddraget sin opholdstilladelse, fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus. Det fremgår af pkt. 120, at såfremt flygtningen ikke handler af egen fri vilje, ophører pågældende ikke med at være flygtning. Endvidere kan pågældende bl.a. blive tvunget af omstændigheder, der ligger uden for pågældendes kontrol, til at benytte sig af en vis beskyttelse fra sit hjemland. En sådan handling vil ikke betragtes som, at flygtningen har søgt beskyttelse på ny.

Det fremgår endvidere af håndbogens pkt. 121 bl.a., at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får dette fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at flygtningen har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. håndbogens pkt. 122.

Derudover følger det af håndbogens pkt. 125, at tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland f.eks. med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, i forhold til ophør af flygtningestatus efter konventionens artikel 1, litra C (1), bør bedømmes individuelt, idet der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i hjemlandet med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, tillige lægge vægt på, om udlændingen forud for udrejsen har haft kontakt med de danske udlændingemyndigheder i forhold til godkendelse af en ansøgning om udstedelse af rejsepåtegning. Det er således op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede. Hvis udlændingen derimod ikke har haft kontakt med de danske udlændingemyndigheder, skal der ligge ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. et enkeltstående besøg som var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig

UDKAST

sygdom hos et nærtstående familiemedlem, hvis hjemrejsen ikke skal tillægges processuel skadevirkning i forbindelse med sagens afgørelse, jf. Folketingstidende 2015-2016, tillæg A, L 87 som fremsat, pkt. 4.1.3.

Ved vurdering af andet led skal spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse på baggrund af asyl, alene afgøres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens 19 a. Det betyder, at en flygtnings opholdstilladelse efter § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, eller familiesammenførte til en sådan flygtnings opholdstilladelse, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 19 a, stk. 1, 1. pkt. Dette gælder således også i sager om inddragelse efter § 19, stk. 2, nr. 4.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, 1. pkt., kan en opholdstilladelse inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Perioden på 10 år regnes fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget.

Efter § 19, stk. 3, 2. pkt., skal det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det følger af de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2015-2016, tillæg A, L 87 som fremsat, pkt. 4.2., at en ferierejse, forretningsrejse og lignende kortvarige ophold i hjemlandet i fraværet af bevis for det modsatte må kunne anses som grundlag for at inddrage opholdstilladelsen og er derfor et væsentligt moment at inddrage i vurderingen af, om en opholdstilladelse skal inddrages.

Det følger af de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2009-2010, tillæg A, L 188 som fremsat, pkt. 7.2 og de almindelige bemærkninger efter Folketingstidende 2015-2016, tillæg A, L 87 som fremsat, pkt. 4.1.3., at en flygtning, der har haft opholdstilladelse i 10 år eller mere, må antages

UDKAST

at have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at en rejse af kortere varighed til hjemlandet eller et andet land, hvor asylmyndighederne har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse, normalt ikke vil kunne føre til, at opholdstilladelsen inddrages.

Det bemærkes, at på daværende tidspunkt fandt udlændingelovens § 26 anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse meddelt på baggrund af asyl. Bestemmelsen fastsatte en række hensyn, herunder hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, som skulle indgå i vurderingen af, hvorvidt det vil virke særligt belastende for udlændingen, at den pågældendes opholdstilladelse inddrages. Således var det udlændingelovens § 26, der beskrev hvilken tilknytning til Danmark (og hjemlandet), der kunne føre til, at en flygtning, på trods af betingelserne i f.eks. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, var opfyldt, kunne bevare sin opholdstilladelse i Danmark.

Det følger imidlertid af lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love, at udlændingelovens § 26 ikke længere indgår i udlændingemyndighedernes vurdering i sager om bl.a. inddragelse af opholdstilladelse for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er et grundlæggende princip, at en opholdstilladelse i Danmark, som flygtning eller familiesammenført til en flygtning, kun er midlertidig, hvorfor en udlænding skal vende hjem til sit hjemland eller tidligere opholdsland, når forholdene tillader det, eller i øvrigt når der ikke længere er et behov for beskyttelse. Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse er en tilbagerejse f.eks. på ferie eller på et andet korterevarende ophold, til hjemlandet, hvorfra en udlænding med flygtningestatus oprindeligt flygtede fra, et klart signal til de danske myndigheder om, at flygtningen ikke længere risikerer forfølgelse i netop det land.

Hvis en flygtning rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til sit hjemland eller tidligere opholdsland, er der således skabt en formodning for, at de forhold der begrundende opholdstilladelsen, har ændret sig på sådan en måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse i det land. Det kan derfor betyde, at behovet for beskyttelse i Danmark ikke længere er til stede.

UDKAST

I den forbindelse er det ikke afgørende, om en sådan rejse foretages før eller efter, at der er gået 10 år siden flygtningen første gang er meddelt opholdstilladelse i Danmark. Derimod bør en sådan ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet til enhver tid føre til en mulig inddragelse af opholdstilladelsen, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at udlændingelovens § 19, stk. 3, 1. pkt., bør ophæves. Det bør således være muligt at inddrage en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse meddelt til en flygtning, der rejser på ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet, uanset at den pågældende har haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover. Det er ministeriets opfattelse, at lovforslaget understøtter princippet om, at et ophold som flygtning er midlertidigt og skal ophøre, når der ikke længere er behov for beskyttelse.

Der kan imidlertid forekomme tilfælde, hvor en flygtning, der har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end 10 år, er rejst på ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter lovens ikrafttræden, men på et tidspunkt, hvor denne ikke herved må forventes at have kendskab til den foreslåede ophævelse. Det skyldes, at den pågældende udlænding på afrejsetidspunktet fra Danmark kan have været i en berettiget forventning om at tage på ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet eller tidligere opholdsland, uden at dette kunne få betydning for den pågældendes opholdstilladelse, og at udlændinge, der må have indrettet sig herefter, ikke på afrejsetidspunktet fra Danmark har haft mulighed for blive bekendt med retsvirkningerne af den foreslåede ophævelse. Det er derfor ministeriets opfattelse, at ophævelsen kun bør finde anvendelse ved ferierejser m.v., som er købt, erhvervet eller tilrettelagt inden lovens ikrafttræden, hvis rejsen indledes efter lovens ikrafttræden.

Det bemærkes, at udlændingemyndighederne i sager om inddragelse af opholdstilladelse tager stilling til, hvorvidt en inddragelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt EMRK artikel 8. I den forbindelse vil udlændingemyndighederne skulle forholde sig til bl.a. varigheden af et lovligt ophold i Danmark. En sådan vurdering kan under henvisning til opholdets varighed efter omstændighederne indebære, at en inddragelse af en opholdstilladelse ikke vil være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Varigheden af opholdet i Danmark kan ikke i selv føre til, at inddragelse af en opholdstilladelse skal undlades. Det må dog antages, at varigheden af opholdstilladelsen alt andet lige har

UDKAST

betydning for den samlede tilknytning til hjemlandet eller tidligere opholdsland.

Det foreslås således, at tidsbegrænsningen på 10 år i udlændingelovens § 19, stk. 3, 1. pkt., i forhold til, hvornår en flygtnings opholdstilladelse kan inddrages, hvis udlændingen rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til sit hjemland eller tidligere opholdsland, ophæves. Således vil det være muligt for udlændingemyndighederne at kunne inddrage en udlændings opholdstilladelse, selvom der er gået mere end 10 år fra den først meddelte opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2. Det vil fortsat ikke have betydning, om opholdstilladelsen er tidsbegrænset eller tidsubegrænset.

Den foreslåede ændring vil medføre, at en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, vil kunne få inddraget sin opholdstilladelse, uanset varigheden af det lovlige ophold i Danmark, når udlændingen rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til sit hjemland eller tidligere opholdsland.

Som i dag vil udlændingemyndighederne efter udlændingelovens § 19, stk. 3, 2. pkt., som herefter vil blive 1. pkt., ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 4, skulle tillægge det betydeligt vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på sådan en måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Udlændingemyndighederne vil i forbindelse med behandlingen af en sag efter § 19, stk. 2, nr. 4, som i dag, skulle lægge vægt på, om udlændingen forud for udrejsen har haft kontakt med de danske udlændingemyndigheder i forhold til godkendelse af en ansøgning om udstedelse af rejsepåtegning. Hvis udlændingen ikke har haft kontakt med de danske udlændingemyndigheder, skal der ligge ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen, f.eks. et enkeltstående besøg som var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem, hvis rejsen ikke skal tillægges processuel skadevirkning i forbindelse med sagens afgørelse. Det vil fortsat være op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Derudover vil udlændingemyndighederne som i dag skulle administrere udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, i overensstemmelse med flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 1. pkt. Det bemærkes, at lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love, at udlændingelovens § 26 ikke længere indgår i udlændingemyndighedernes vurdering i sager om bl.a. inddragelse af opholdstilladelse for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

2.2. Oplysningspligt i alle sager i henhold til udlændingeloven

2.2.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., har en udlænding en oplysningspligt over for udlændingemyndighederne, idet en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Såfremt udlændingen ikke imødekommer oplysningspligten efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., kan det efter de almindelige forvaltningsretlige regler medføre processuel skadevirkning. Dette indebærer, at en undladelse af at imødekomme oplysningspligten efter omstændighederne kan medføre, at der meddeles afslag på en ansøgning, eller anden negativ afgørelse, men det er ikke enhver undladelse af at opfylde pligten, der kan føre til et afslag eller anden negativ afgørelse. Der kan således ved afgørelsen af, om en ansøgning bør imødekommes, tages hensyn til, at det kan være vanskeligt for udlændingen at fremskaffe oplysninger, herunder om identitet og civilstand, og at det ikke beror på udlændingens manglende vilje, at oplysningerne ikke er fremskaffet. Der kan nærmere herom henvises til betænkning nr. 968/1982 (1982-betænkningen) s. 202, som er omtalt nedenfor, samt Højesterets dom af 20. oktober 2004 (U 2005.303H).

Bestemmelsens finder efter sin ordlyd anvendelse på bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt i landet. Uanset det ikke følger direkte af ordlyden, må det lægges til grund, at bestemmelsen endvidere finder anvendelse på sager om forlængelse.

UDKAST

Der kan herved henvises til, at bestemmelsen svarer til § 39 i den oprindelige udlændingelov fra 1983, hvorefter bestemmelsen fandt anvendelse ved bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kunne gives eller om udlændingen lovligt opholdt sig i landet. Dagældende udlændingelovs § 39 svarede i henhold til 1982-betænkningen til § 35 i udlændingebekendtgørelsen nr. 196/1980 og til § 37 i betænkning nr. 882/1979 (1979-betænkningen). Det fremgår af 1979-betænkningen, at § 37 havde til formål at fastslå det selvfølgelig, at en udlændings undladelse af at give oplysninger kan medføre, at en tilladelse nægtes udstedt eller forlænget. Endvidere følger, at bestemmelsen alene omfatter de oplysninger, der er nødvendige af hensyn til afgørelsen af, om tilladelsen bør meddeles eller forlænges.

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev oplysningspligten i udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. udvidet til også at omfatte sager om inddragelse og bortfald.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., har udlændinge efter tilsigelse endvidere en personlig mødepligt, og en pligt til på begæring at stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandling af ansøgninger i henhold til udlændingeloven. Bestemmelsen blev ligesom 1. pkt. indsat ved vedtagelsen af udlændingeloven fra 1983. Det følger af forarbejderne til dagældende udlændingelovs § 39 jf. 1982-betænkningens side 202 f., at bestemmelsen var i overensstemmelse med § 35 i udlændingebekendtgørelse nr. 196/1980, og den på daværende tidspunkt gældende praksis ift. udlændingemyndighedernes behov for at indkalde til personligt møde og at få rejselegitimation stillet til rådighed til brug for sagsbehandlingen. Herudover fremgår det af 1982-betænkningen, at det blev anset for en praktisk nødvendighed, at en udlændings pas skulle stilles til rådighed, da de fleste tilladelser på daværende tidspunkt blev indstempet i den pågældende udlændings pas.

I sager, der eksempelvis behandles i Udlændingestyrelsen, og hvor en personlig samtale vurderes påkrævet, vil udlændingen modtage et indkaldelsesbrev med henblik på at give personligt møde i Udlændingestyrelsen. Såfremt den pågældende ikke fremmøder til en planlagt personlig samtale, vil Udlændingestyrelsen som udgangspunkt forsøge at indkalde den pågældende til en ny samtale. I det tilfælde, at udlændingen ligeledes udebliver fra denne samtale, vil Udlændingestyrelsen afgøre sagen på det foreliggende grundlag.

UDKAST

Såfremt udlændingen ikke har medbragt nødvendig rejselegitimation til samtalen, vil Udlændingestyrelsen i forbindelse med afslutningen af samtalen anmode udlændingen om at fremsende nødvendig dokumentation inden for to til tre uger. I det tilfælde, at Udlændingestyrelsen ikke modtager dokumentation efter at have rykket udlændingen herfor, vil der foretages en konkret vurdering af, om udlændingen skal indkaldes til en ny samtale med henblik på at fremvise dokumentation.

I sager om inddragelse eller forlængelse af opholdstilladelse, hvor udlændingen efter tilsigelse ikke giver møde eller efter begæring ikke stiller pas eller anden rejselegitimation til rådighed, vil dette efter omstændighederne kunne være afgørende for, at opholdstilladelsen bliver forlænget eller ikke inddrages, da sagen ikke kan oplyses tilstrækkeligt. Dette vil særligt gøre sig gældende for situationer, hvor der i henhold til udlændingelovens § 19, stk. 2, kan foreligge forhold, herunder om svig eller udelukkelse, for at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, som det kan være vanskeligt for udlændingemyndighederne at belyse, uden udlændingen giver møde eller stiller pas eller anden rejselegitimation til rådighed.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 3. pkt. skal udlændingen oplyses om, at oplysningerne, der er nævnt i § 40 stk. 1, 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne herom i kapitel 7 a.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 4. pkt., der blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, kan andre personer, som antages at kunne bidrage med oplysninger til sagens behandling, pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger. Det følger af bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 1998/1999, tillæg A, L 71 som fremsat, at denne oplysningspligt skulle omfatte enhver sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser, herunder sager om inddragelse og bortfald af opholdstilladelse.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er afgørende, at udlændingemyndighederne har de nødvendige forudsætninger for at oplyse en sag tilstrækkeligt. Det er således vigtigt for udlændingemyndighederne, at en udlænding er forpligtet til at meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelsen af udlændingens egen sag i henhold til udlændingeloven. Der er imidlertid ikke efter bestemmelsens ordlyd en klar hjemmel til, at udlændinge også i sager om forlængelse af en opholdstilladelse er forpligtet til at meddele de nødvendige oplysninger.

UDKAST

Uagtet at det ikke fremgår direkte af ordlyden eller bemærkningerne til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., må det som nævnt under pkt. 2.2.1 imidlertid antages, at det ikke har været lovgivers hensigt, at bestemmelsen ikke skal finde anvendelse i sager om forlængelse. Der kan herved bl.a. henvises til betænkning nr. 882/1979 (1979-betænkningen), hvoraf det af bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i betænkningens § 37 fremgår, at bestemmelsen havde til formål at fastslå det selvfølgelig, at en udlændings undladelse af at give oplysninger kan medføre, at en tilladelse nægtes udstedt eller forlænget. Dertil kommer, at der ikke er noget, der i øvrigt tilsiger, at sager om forlængelse ikke skulle være omfattet.

Der bør dog efter ministeriets opfattelse sikres en klar lovhjemmel til, at udlændingemyndighederne også i sager om forlængelse af en opholdstilladelse har tilstrækkelige redskaber til at oplyse sagen efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Det er derudover ministeriets opfattelse, at en udlænding på begæring fra udlændingemyndighederne skal bidrage til oplysningen af en sag ved dels at give personligt møde og dels ved at stille sit pas eller anden rejselegitimation til rådighed, og at dette ikke alene skal gælde ved behandlingen af ansøgninger, men tillige ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer det således uhensigtsmæssigt, at udlændingemyndighederne efter gældende udlændingelovs § 40, stk. 1, 2. pkt., ikke har adgang til de værktøjer, der vurderes nødvendige for at sikre myndighedernes tilstrækkelige oplysning af sager om inddragelse, forlængelse og bortfald af opholdstilladelser. Det bemærkes, at udlændingemyndighederne særligt i situationer, hvor der i henhold til udlændingelovens § 19, stk. 2, kan foreligge forhold, herunder om svig eller udelukkelse, for at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, kan være vanskeligt for udlændingemyndighederne at belyse sådan forhold tilstrækkeligt, uden udlændingen giver møde eller stiller pas eller anden rejselegitimation til rådighed. Dette kan efter omstændighederne indebære, at udlændingemyndighederne forlænger eller undlader at inddrage en opholdstilladelse, selvom der ikke længere er grundlag for opholdstilladelsen.

Det er på denne baggrund ministeriets opfattelse, at ordlyden af den gældende udlændingelovs § 40, stk. 1, 2. pkt., ikke afspejler udlændingemyndighedernes nuværende sagsbehandlingsbehov, der gør sig gældende ved

UDKAST

oplysning af sager om meddelelse, inddragelse, forlængelse og bortfald af opholdstilladelse.

Det foreslås således at præcisere udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., så det kommer til at fremgå af bestemmelsens ordlyd, at bestemmelsen finder anvendelse ved behandlingen af sager om forlængelse.

Den foreslåede ordning indebærer, at det i overensstemmelse med gældende ret præciseres, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan forlængelse, ligesom det efter gældende udlændingelovs § 40, stk. 1, 1. pkt., er tilfældet for bedømmelser af, om en opholdstilladelse kan gives, inddrages eller bortfalde.

Der tilsigtes med den foreslåede ordning alene en præcisering af gældende ret.

Det foreslås endvidere, at der i udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., tilvejrbringes mulighed for, at udlændingemyndighederne kan forpligte en udlænding til at give personligt møde samt at stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed, til brug for sagsbehandlingen i alle sager, der er nævnt i udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ordning indebærer, at adgangen i den gældende udlændingelovs § 40, stk. 1, 2. pkt., til at forpligte en udlænding til at give personligt møde samt at stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til udlændingeloven udvides til også at omfatte behandling af sager om inddragelse, forlængelse og bortfald.

Udeblivelse fra en samtale, som den pågældende er indkaldt til på behørig vis, vil således i overensstemmelse med gældende regler for behandling af ansøgninger kunne medføre processuel skadevirkning, og efter omstændigheder føre til et afslag eller anden negativ afgørelse.

Ordningen vil sikre en styrket kontrol i forbindelse med udlændingemyndighedernes behandling af sager om inddragelse, forlængelse og bortfald, ligesom det sikres, at udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., understøtter de aktuelle sagsbehandlingsbehov hos udlændingemyndighederne.

Der tilsigtes ikke i øvrigt nogen ændringer af anvendelsen af udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., og det forudsættes, at den foreslåede ordning vil

skulle administreres i overensstemmelse med gældende praksis for behandling af ansøgning i henhold til udlændingeloven og almindelige forvaltningsretlige principper.

2.3. Udvidet adgang til indhentelse af oplysninger fra andre udlændingesager i forbindelse med asylsagsbehandling

2.3.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., har en udlænding oplysningspligt over for udlændingemyndighederne, idet en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Hvis udlændingen ikke opfylder oplysningspligten efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., kan dette i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige regler medføre processuel skadevirkning, idet en udlændings ansøgning om opholdstilladelse herefter vurderes på baggrund af det foreliggende oplysningsgrundlag, hvilket efter omstændighederne kan føre til, at der meddeles afslag på ansøgningen.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 4. pkt., kan andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Udlændingelovens § 40, stk. 1, 4. pkt., blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998. Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, at retsplejelovens regler om vidnefritagelse og vidneudelukkelse ikke finder anvendelse i forbindelse med oplysningspligten over for udlændingemyndighederne, jf. Folketingstidende 1997-98 (2. samling), tillæg A, L 59 som fremsat, side 1585. Myndighederne vil dog skulle administrere den foreslåede bestemmelse med respekt for forbuddet om selvinkriminering.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at den manglende opfyldelse af oplysningspligten efter en konkret vurdering af de i sagen foreliggende oplysninger kan komme ansøgeren til skade og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder føre til, at der meddeles afslag på ansøgningen. En manglende deltagelse i sagens oplysning vil dog f.eks. ikke kunne tillægges en sådan processuel skadevirkning, hvis den manglende medvirken beror på

UDKAST

et modsætningsforhold mellem ansøgeren og de personer, der er oplysningspligtige efter § 40, stk. 1, 4. pkt., jf. Folketingstidende 1997-98 (2. samling), tillæg A, L 59 som fremsat, side 1585.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 2, kan Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 703 af 8. juni 2017 om ændring af udlændingeloven (Øget brug af biometri m.v.) og havde til formål at styrke sagsoplysningen af sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, sager om bortfald af en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b samt sager om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19 og dermed muligheden for, at myndighederne træffer den materielt rigtige afgørelse, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 188 som fremsat, side 22.

Det er forudsat i lovbemærkningerne, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet i de sager, hvor inddragelse af oplysninger fra en anden sag er relevant, eller hvor spørgsmålet om eventuelt at behandle to eller flere sager sammen opstår, tager konkret stilling hertil i de enkelte sager samt meddeler sagernes parter denne beslutning, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 188 som fremsat, side 29.

Det er ikke afgørende, om sagerne, hvorfra der indhentes oplysninger, er afsluttede, og der kan således indhentes oplysninger fra en sag, uanset om sagen fortsat verserer, eller der er truffet en endelig afgørelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8.

Det er endvidere ikke en betingelse, at de udlændinge, hvis sager det overvejes at indhente oplysninger fra, har en nær familiemæssig eller anden tæt

UDKAST

tilknytning til udlændingen, hvis sag behandles af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, og som de indhentede oplysninger skal indgå i.

Den gældende udlændingelovs § 40, stk. 2, tager særligt sigte på at sikre, at der brug for behandlingen af en konkret sag var mulighed for at inddrage oplysninger fra en anden persons sag, men det må dog antages, at bestemmelsen ligeledes finder anvendelse for så vidt angår indhentelse af oplysninger fra ansøgerens eller klagerens egne sager.

Det fremgår af ordlyden af § 40, stk. 2, og af bemærkningerne til bestemmelsen, at det alene er sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, samt sager efter § 19 om inddragelse af opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, der er omfattet af bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 188 som fremsat, side 29.

Uanset det ikke fremgår direkte af ordlyden eller bemærkningerne til bestemmelsen, må det dog lægges til grund, at også sager om forlængelse er omfattet på tilsvarende måde som sager om inddragelse. Det bemærkes, at de to sagstyper særligt tidligere har haft en nær tilknytning, og at der ikke er nogen grund til at antage, at det har været hensigten ikke at omfatte forlængelsessager. Der kan i øvrigt henvises til omtalen af forlængelsessager under lovforslagets pkt. 2.2.1., vedr. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets adgang til at indhente oplysninger fra sager, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 40, stk. 2, herunder sager om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring, beskæftigelse eller humanitære årsager samt sager om udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a, reguleres af de almindelige regler i forvaltningsloven og databeskyttelsesloven, jf. lov nr. 502 af 23. maj 2018, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen).

Det fremgår af forvaltningslovens § 29, stk. 1, at i sager, der rejses ved ansøgning, må oplysninger om ansøgerens rent private forhold ikke indhentes fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed. Efter stk. 2 gælder bestemmelsen i stk. 1 dog ikke, hvis ansøgeren har givet samtykke hertil (nr. 1), andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov (nr. 2) eller særlige hensyn til ansøgeren eller tredjemand klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningen ikke indhentes (nr. 3).

UDKAST

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 anses i forvaltningsretlig forstand for at være en ansøgningssag omfattet af forvaltningslovens § 29, stk. 1. Det samme gælder sager om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 17. Der gælder således efter forvaltningslovens § 29 skærpede betingelser for indhentelse af oplysninger om ansøgerens rent private forhold fra andre dele af forvaltningen for bl.a. disse sags typer. I forbindelse med ansøgningssager indhenter Udlændingestyrelsen et samtykke fra ansøgeren til, at der til brug for behandlingen af sagen kan indhentes oplysninger om ansøgerens rent private forhold, herunder oplysninger om eventuelle tidligere straffesager og familiemæssige tilhørsforhold, fra andre danske myndigheder.

Derimod vil sager bl.a. om forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, der indledes på Udlændingestyrelsens eget initiativ, og sager om kvoteflygtninge efter udlændingelovens § 8, som udgangspunkt ikke kunne anses for ansøgningssager i forvaltningslovens forstand. Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets adgang til at indhente personoplysninger, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 40, stk. 2, eller forvaltningslovens § 29, reguleres for så vidt angår disse sagstyper alene af reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

I tilfælde af, at det er relevant at inddrage oplysninger fra sager vedrørende andre personer end ansøgeren, f.eks. oplysninger fra en ansøgers ægtefælles sag om familiesammenføring, vil Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet desuden forsøge at indhente samtykke fra ægtefællen til, at oplysningerne kan benyttes til brug for behandlingen af ansøgerens sag.

I langt de fleste tilfælde, hvor det kan være relevant for Flygtningenævnet at inddrage oplysninger fra andre sager, vil det være Udlændingestyrelsen, der vil være i besiddelse af oplysningerne, da Udlændingestyrelsen bl.a. som første instans behandler sager om asyl og familiesammenføring. Det kan dog både for Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen være relevant at indhente oplysninger fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændinge- og Integrationsministeriet, der henholdsvis behandler sager om bl.a. beskæftigelse og humanitært ophold. Derudover kan det være relevant at indhente oplysninger fra Udlændingenævnet, der som anden instans bl.a. behandler sager om familiesammenføring, beskæftigelse og udstedelse af visum.

Oplysninger, der indhentes af Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet til brug for behandlingen af de konkrete sager, er i vid udstrækning fortrolige

og kan både indeholde almindelige og følsomme personoplysninger i henhold til databeskyttelsesforordningen.

Om forholdet til de databeskyttelsesretlige regler henvises til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 2.3.2.1.

For så vidt angår de danske myndigheders adgang til det europæiske visuminformationssystem (VIS), fastlægger Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) nærmere betingelser herfor.

Ud over de myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse i visumsager, har en række andre myndigheder således adgang til at søge og indhente oplysninger i VIS. Det fremgår af VIS-forordningens artikel 22, stk. 1, at de kompetente asylmyndigheder udelukkende med henblik på at behandle en asylansøgning har adgang til at søge med asylansøgerens fingeraftryk. Videre fremgår det af artikel 22, stk. 2, at hvis søgningen med de oplysninger, som er anført i stk. 1, viser, at et udstedt visum er registreret i VIS, gives den kompetente asylmyndighed, udelukkende med henblik på at behandle en asylansøgning, adgang til at konsultere en række nærmere opregnede oplysninger i ansøgnings sagen, jf. VIS-forordningens artikel 22, stk. 2.

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at udlændingemyndighederne bør have de bedst mulige forudsætninger for at kunne træffe materielt korrekte afgørelser om opholdstilladelse.

Ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) afgøres ofte alene på baggrund af asylansøgerens egen forklaring, fordi der ikke foreligger anden dokumentation i sagen. Typisk kan det forekomme, at der mangler dokumentation til støtte for ansøgerens asylmotiv, ligesom der ofte mangler dokumentation for ansøgerens identitet. Udlændingestyrelsens og Flytningenævnets muligheder for at tilvejebringe dokumentation og styrke sagsoplysningen er i disse tilfælde som regel yderst begrænsede.

Uanset at der efter den gældende udlændingelovs § 40, stk. 2, er adgang til at inddrage oplysninger fra andre sagstyper på asylområdet, er det erfaringen, at oplysninger, der kan bidrage til at fastlægge en udlændings identitet

UDKAST

og belyse et asylmotiv, herunder oplysninger om udlændingens tidligere opholdssteder og familieære relationer, ligeledes forekommer i andre sagstyper, herunder i sager om familiesammenføring eller udstedelse af visum. Dertil kommer, at det f.eks. kan være af betydning for Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets afgørelse, at der kan indhentes oplysninger om udlændingens eller den pågældendes familiemedlemmers eventuelle opholdsgrundlag i Danmark. Sager om bl.a. familiesammenføring og beskæftigelse er ikke omfattet af sagstyperne i den gældende udlændingelovs § 40, stk. 2, der alene hjemler adgangen til at inddrage oplysninger fra sager på asylområdet. De gældende regler om inddragelse af oplysninger fra andre sagstyper i § 40, stk. 2, afspejler således efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse ikke tilstrækkeligt det behov, der forekommer i sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 eller 2 (asyl), for at indhente oplysninger fra andre sager.

Det bemærkes i den forbindelse, at det efter de gældende regler kan fremstå uklart for såvel myndigheder som involverede udlændinge, i hvilket omfang det er muligt at indhente relevante oplysninger fra sager, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 40, stk. 2. Dertil kommer, at der efter de gældende regler i udlændingelovens § 40, stk. 2, kan opstå tvivl om, hvorvidt bestemmelsen udtømmende afgrænser Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets adgang til at indhente oplysninger, herunder fra andre sager på udlændingeområdet, hvilket hverken er tilfældet eller hensigten bag bestemmelsen.

Selvom der i vidt omfang er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, og artikel 9, stk. 2, litra g, til at indhente relevante oplysninger fra sager, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 40, stk. 2, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der bør tilvejebringes et ensartet retsgrundlag for indhentelse af sagsoplysninger til brug for asylsagsbehandling, herunder i forhold til sager, der ikke i dag er omfattet § 40, stk. 2, hvilket vil bidrage til klarhed over mulighederne for behandling af personoplysninger.

Det er derudover Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at dette vil kunne danne grundlag for en bedre og mere effektiv sagsoplysning, herunder da indhentelse af oplysninger til brug for ansøgningssager, jf. forvaltningslovens § 29, stk. 2, ikke vil være betinget af indhentelse af samtykke fra ansøgeren eller de udlændinge, fra hvis sager der indhentes oplysninger. Der kan herom i øvrigt henvises til lovforslagets pkt. 2.3.2.1.

UDKAST

For at tilvejebringe klarhed over retsgrundlaget samt styrke sagsoplysningen og dermed forudsætningerne for, at myndighederne kan træffe den materielt rigtige afgørelse, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der i udlændingeloven bør tilvejebringes en klar hjemmel til, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet i forbindelse med behandlingen af asylsager kan beslutte at indhente oplysninger fra andre sagstyper på udlændingeområdet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor.

Det foreslås at nyaffatte udlændingelovens § 40, stk. 2, således, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering kan beslutte at inddrage oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, eller sager om udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a.

Den foreslåede nyaffattelse vil indebære, at der indføres en klar hjemmel til, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i forbindelse med behandling af asylsager vil kunne inddrage oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q og sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse. Derudover vil bestemmelsen tilvejebringe mulighed for at inddrage oplysninger fra sager om udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a.

Det betyder, at Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets nuværende adgang i udlændingelovens § 40, stk. 2, til under behandlingen af en konkret sag at inddrage relevante oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl) eller om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse, vil blive udvidet til også at omfatte indhentelse af oplysninger fra andre typer af sager om opholdstilladelse og sager om udstedelse af visum.

Det bemærkes, at som nævnt under pkt. 2.3.1 må der allerede efter de gældende regler i databeskyttelsesforordningen i vidt omfang anses for at være hjemmel til at indhente oplysninger fra de omfattede sagstyper. Formålet med nyaffattelsen er således særligt at tilvejebringe et ensartet retsgrundlag for indhentelse af relevante sagsoplysninger, herunder de oplysninger, der ikke er omfattet af den gældende udlændingelovs § 40, stk. 2, og derved bidrage til klarhed over mulighederne for behandling af personoplysninger

UDKAST

i forbindelse med asylsagsbehandlingen. Herved skal der i øvrigt henvises til, at den foreslåede ordning udvider muligheden for at indhente oplysningerne til brug for ansøgningsager, hvor indhentelsen i henhold til forvaltningslovens § 29, stk. 2, kan være betinget af, at der foreligger hjemmel hertil. Der kan herved henvises til pkt. 2.3.2.1.

Den foreslåede udvidelse af bestemmelsens anvendelsesområde vil navnlig omfatte inddragelse af oplysninger fra sager efter udlændingelovens § 9 (familiesammenføring), § 9 a (beskæftigelse), § 9 b (humanitært ophold), § 9 c (ganske særlige grunde m.v.), § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret), § 9 e (udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter Kosovonødloven), § 9 f (religiøse forkyndere m.fl.), 9 i-9 l (uddannelse, au pair, praktikant- og volontørophold samt Working Holiday), 9 m – 9 n (medfølgende familie til arbejdstagere m.fl.), 9 p (beskæftigelse som følge af Danmarks internationale forpligtelser), 9 q (visse pensionister, der er gået på pension som følge af ansættelsesstedets fastsatte pensionsalder). Ligeledes vil der kunne inddrages oplysninger fra sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, ligesom der i dag er mulighed for at inddrage oplysninger fra sager om bortfald, forlængelse og inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse i forbindelse med inddragelse af oplysninger fra ansøgerens egne sager om opholdstilladelse, ligesom den vil kunne finde anvendelse i forbindelse med inddragelse af oplysninger fra andre personers sager om opholdstilladelse eller udstedelse af visum.

Bestemmelsen vurderes dog særligt at kunne finde anvendelse i forbindelse med inddragelse af oplysninger fra sager om familiesammenføring og visum, da udlændinge, der har indgivet eller er meddelt opholdstilladelse efter reglerne om asyl ofte vil have familiemedlemmer, der har indgivet ansøgning efter disse regler. Det vil dog efter de konkrete omstændigheder i tilsvarende omfang kunne være relevant at inddrage oplysninger fra andre typer af sager på udlændingeområdet, herunder f.eks. sager om beskæftigelse eller humanitært ophold, uanset at sådan tilfælde er mindre forekommende.

Det forudsættes med lovforslaget, at Udlændingestyrelsen og Flygtninge-nævnet i de sager, hvor indhentelse af oplysninger fra en anden sag kan være relevant, ligesom det er tilfældet for indhentelse af oplysninger efter den gældende udlændingelovs § 40, stk. 2, skal tage konkret stilling til, hvorvidt oplysningerne bør indhentes med henblik på en tilstrækkelig oplysning af

UDKAST

sagen, samt orientere tredjemand, såfremt det besluttes at indhente oplysningerne fra dennes sag. Det bemærkes, at orientering af tredjemand om indhentelse af oplysninger i særlige tilfælde vil kunne undlades, såfremt interessen heri efter en konkret vurdering overstiger tredjemands interesse i at blive orienteret. Dette vil f.eks. kunne være i tilfælde, hvor der foreligger oplysninger om, at tredjemand har udsat ansøgeren for vold, misbrug eller trusler.

I overensstemmelse med den gældende ordning efter § 40, stk. 2, er det med forslaget ikke afgørende, om sagerne, hvorfra der indhentes oplysninger, er afsluttede, og det vil således kunne besluttes at indhente oplysninger fra en sag, uanset om sagen fortsat verserer, eller der er truffet en endelig afgørelse.

Det er endvidere ikke en betingelse, at de udlændinge, hvis sager det overvejes at indhente oplysninger fra, har en nær familiemæssig eller anden tæt tilknytning til udlændingen, hvis sag behandles af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, og som de indhentede oplysninger skal indgå i. Det må imidlertid alt andet lige forventes, at størstedelen af de sager, der efter ordningen vil kunne indhentes oplysninger fra, er sager vedrørende personer med familiemæssig tilknytning til den pågældende.

Indhentelse af oplysninger vil således typisk være relevant i tilfælde, hvor udlændingen, hvis sag behandles, har et nærtstående familiemedlem eller en tidligere ægtefælle, hvis sag om for eksempel familiesammenføring eller visum, kan bidrage til at belyse udlændingens identitet og asylmotiv, det være sig oplysninger om ansøgerens fødeby, tidligere opholdssteder eller familiære relationer.

Indhentelse af oplysninger vil dog endvidere kunne være relevant i tilfælde, hvor sagskomplekser eller grupper af asylsager giver anledning til sammenfaldende og indbyrdes forbundne troværdighedsspørgsmål. Som et eksempel herpå kan nævnes en situation, hvor der for en større gruppe asylansøgere kan rejses spørgsmål vedrørende troværdigheden af deres forklaringer om deres identitet og hjemland. I disse tilfælde vil det efter omstændighederne kunne være relevant at foreholde de pågældende oplysninger, som enkelte personer i gruppen eller deres familiemedlemmer har afgivet i forbindelse med en eventuel sag om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a.

Det bemærkes, at det efter forslaget ikke er en betingelse for at indhente oplysninger fra andre sager, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har en konkret formodning om, at en udlænding ikke meddeler de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse efter §§ 7 eller

UDKAST

8 kan meddeles, eller om en opholdstilladelse skal forlænges, inddrages eller anses for bortfaldet. Det er imidlertid efter forslaget en betingelse, at hensynet til sagens oplysning og dermed hensynet til at skabe de bedst mulige forudsætninger for at kunne træffe en materielt korrekt afgørelse taler herfor.

Det skal herved understreges, at det forudsættes med lovforslaget, at Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets beslutning om at indhente oplysninger sker under iagttagelse af forvaltningslovens, databeskyttelsesforordningens og VIS-forordningens regler.

Lovforslaget tilsigter alene en udvidelse af den gældende ordning i udlændingelovens § 40, stk. 2, og tilsigter således ikke nogen materielle ændringer for så vidt angår Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets nuværende adgang til at indhente oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8.

Som det er tilfældet efter de gældende regler, vil Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen efter bestemmelsen således fortsat kunne inddrage oplysninger fra andre sager efter §§ 7 eller 8 eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8. Ligeledes vil Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet efter den foreslåede bestemmelses 2. pkt., hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, fortsat kunne beslutte, at to eller flere sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8, skal behandles sammen. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet vil kunne træffe beslutning herom, uanset om der er tale om forskellige sagstyper, og der vil således f.eks. være mulighed for at behandle en ansøgning om asyl sammen med en sag om inddragelse af opholdstilladelse.

Med den foreslåede nyaffattelse vil ordlyden imidlertid blive præciseret, således at sager om forlængelse udtrykkeligt kommer til at fremgå af bestemmelsen. Det bemærkes, at forlængelsessager allerede må antages at være omfattet af bestemmelsen i den gældende udlændingelov, og at det således alene tilsigtes at præcisere bestemmelsen, så den i højere grad afspejler gældende ret.

For at sikre, at ordlyden af bestemmelsen ikke får en unødvendig kompleksitet, vil nyaffattelsen desuden indebære, at der i bestemmelsen ikke længere vil blive henvist til de relevante bestemmelser i udlændingeloven om bortfald (§§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b) og inddragelse (§ 19). Dette vil desuden

bidrage til, at ordlyden i højere grad vil svare til ordlyden af udlændingelovens øvrige bestemmelser, der henviser til de pågældende sagstyper, og derved sikre en mere konsekvent anvendelse af begreberne.

Det skal i øvrigt bemærkes, at det ikke kan antages at have været hensigten med den gældende udlændingelovs § 40, stk. 2, at visse typer af sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse skulle undtages af bestemmelsen. Det tjener således ikke noget formål, at bestemmelsen nærmere afgrænser, hvilke bestemmelser om bortfald, forlængelse og inddragelse der er omfattet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkninger hertil.

2.3.2.1. Forholdet til databeskyttelsesreglerne

Behandlingen af personoplysninger er reguleret i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

For så vidt angår lovforslagets del om udvidet adgang til indhentelse af oplysninger fra andre udlændingesager i forbindelse med asylsagsbehandling vil der mellem udlændingemyndighederne kunne udveksles personoplysninger, herunder almindelige personoplysninger, følsomme personoplysninger og oplysninger om straffbare forhold, med henblik på Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets behandling af sager om asyl.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at udlændingemyndighedernes behandling af ikke-følsomme personoplysninger om udlændinge i forbindelse med ansøgninger og sager, som rejses på myndighedens eget initiativ er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter behandling er lovlig, hvis den er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, er der som udgangspunkt forbud mod behandling af personoplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbredsoplysninger eller oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering. Efter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2 finder (forbuddet) i artikel 9, stk. 1, ikke anvendelse, såfremt et af forholdene i artikel, 9, stk. 2, litra a-j gør sig gældende.

UDKAST

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at de efter forslaget nævnte behandlinger er nødvendige for at restkrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra f. Der er herved lagt vægt på, at indhentelsen foretages som led i offentlig myndighedsudøvelse, og at adgangen til at indhente oplysninger er nødvendig for at afgøre, hvorvidt der i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, kan fastlægges et retskrav.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at behandling af oplysninger om strafbare forhold, som er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 10, kan ske inden for rammerne af databeskyttelseslovens § 8. Der er herved lagt vægt på, at indhentelse af oplysninger i henhold til databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 3, er nødvendige for varetagelsen af udlændingemyndighedernes opgaver med at behandle sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 og i sager om forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8.

Det bemærkes i øvrigt, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet er underlagt tavshedspligt, og at indhentelse af oplysninger vil skulle overholde de generelle principper for behandling af personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5.

Databeskyttelsesforordningen indeholder et nationalt råderum for at fastsættelse af særregler om behandling af personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2-3.

Det fremgår af databeskyttelsesforordningens præambelbetragtning nr. 10, at for at overholde en retlig forpligtelse eller for at udføre en opgave i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, bør medlemsstaterne kunne opretholde eller indføre nationale bestemmelser for yderligere at præcisere anvendelsen af denne forordnings bestemmelser. Videre fremgår det af præambelbetragtning nr. 10, at forordningen indeholder en manøvremargen, så medlemsstaterne kan præcisere reglerne heri, herunder for behandling af særlige kategorier af personoplysninger omfattet af artikel 9.

I forhold til sager, der rejses ved ansøgning, er der efter dansk ret skærpet betingelser for indhentelse af oplysninger. Det fremgår således af forvaltningslovens § 29, stk. 1, at i sager, der rejses ved ansøgning, må oplysninger

UDKAST

om ansøgerens rent private forhold ikke indhentes fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed. Det følger af forvaltningslovens § 29, stk. 2, at dette ikke gælder, hvis 1) ansøgeren har givet samtykke hertil, 2) andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov eller 3) særlige hensyn til ansøgeren eller tredjemand klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningen ikke indhentes.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der bør fastsættes en national særregel, hvorefter Udlændingestyrelsen og Flygtningesnævnet i ansøgningssager vil kunne inddrage oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q og sager om bortfald, forlængelse og inddragelse af en sådan opholdstilladelse. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at der er hjemmel hertil i databeskyttelsesforordningen artikel 6, stk. 1, litra e, jf. artikel 6, stk. 2 og 3, og at det således er i samfundets interesse, at der tilvejebringes et klart og ensartet hjemmelsgrundlag for indhentelse af oplysninger til brug for asylsagsbehandling, ligesom der tilvejebringes de bedst mulige forudsætninger for en effektiv asylsagsbehandling og materielt korrekte afgørelser.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer endvidere, at bestemmelsen er inden for rammerne af artikel 6, stk. 2, idet den er specifikt afgrænset til brug for asylsagsbehandling og til at vedrøre oplysninger fra sager på udlændingeområdet.

Endelig er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at tilvejebringelsen af en national særregel er nødvendig af hensyn til den overfor nævnte samfundsinteresse i et ensartet og klart hjemmelsgrundlag samt en fyldestgørende og effektiv sagsoplysning. Der henvises i den forbindelse særligt til det forhold, at der efter forvaltningslovens § 29 gælder skærpet betingelser for indhentelse af oplysninger til brug for ansøgningssager, og at myndighedernes mulighed for at indhente oplysninger om ansøgerens rent private forhold således er indskrænket, medmindre der foreligger samtykke eller lovhjemmel hertil. Lovforslaget sikrer dermed, at der tilvejebringes en klar lovhjemmel til indhentelse oplysninger, og at der efter danske ret ikke stilles yderligere betingelser for indhentelse af oplysninger til brug for asylsagsbehandling end de betingelser, der følger af databeskyttelsesforordningen.

Det fremgår af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 3, 3. pkt., at EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal stå i rimeligt forhold til

det legitime mål, der forfølges. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den udvidede adgang til indhentelse af oplysninger, uden samtykke, vil være proportionel, idet det bemærkes, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet er underlagt tavshedspligt, og at indhentelse af oplysninger vil skulle overholde de generelle principper for behandling af personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5. Personoplysningerne, der behandles, vil således bl.a. skulle være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles.

2.4. Opfølgning på EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19

2.4.1. Gældende ret

Den 24. november 2020 afsagde EU-Domstolen dom i de forenede sager C-225/19 og C-226/19. Dommen indebærer bl.a., at en visumansøger, der har fået afslag på Schengenvisum på baggrund af en indsigelse fremsat af en eller flere medlemsstater, fordi ansøgeren anses for en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser, skal have mulighed for at få prøvet indsigelsen hos den medlemsstat, der har fremsat indsigelsen. Nedenfor følger en gennemgang af gældende ret på området.

2.4.1.1. EU-Charteret

Artikel 47 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (EU-chartret) bestemmer bl.a., at enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel, og at enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov.

2.4.1.2. Schengenvisum

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet indebærer bl.a., at en række fælles europæiske regler på visumområdet finder anvendelse i Danmark. Disse regler fastlægger de overordnede rammer for dansk visumpraksis.

De overordnede betingelser og procedurer for behandlingen af ansøgninger om visum er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr.

810/2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer. Herudover indeholder Visumhåndbogen, jf. Kommissionens gennemførelsesafgørelse om ændring af afgørelse K(2010) 1620 endelig for så vidt angår håndbogen om behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa (visumhåndbog I), operationelle instrukser (retningslinjer, bedste praksis og anbefalinger) om den praktiske anvendelse af reglerne i visumkodeks. Efter artikel 1, stk. 4, i visumkodeksen, handler medlemsstaterne ved anvendelsen af visumkodeksen i fuld overensstemmelse med EU-retten, herunder EU-Charteret.

Visumkodeksen er implementeret i dansk ret ved udlændingelovens § 2 a, stk. 4, hvoraf fremgår, at bestemmelserne i visumkodeksen med senere ændringer gælder her i landet.

Visumkodeksens overordnede betingelser og procedurer for behandlingen af ansøgninger om visum suppleres af nationale visumregler som fastlagt i udlændingeloven og i bekendtgørelse nr. 1454 af 25. november 2022 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsen) og af national praksis som beskrevet i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning nr. 9565 af 28. juni 2021 om behandling af ansøgninger om visum til Danmark (visumvejledningen).

Endvidere er der i Europa-Parlamentet og Rådets Forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) fastsat regler om udveksling af oplysninger om visum til kortvarigt ophold.

VIS-forordningen er implementeret i dansk ret ved udlændingelovens § 2 a, stk. 6, hvoraf følger, at bestemmelserne i VIS-forordningen med senere ændringer gælder her i landet.

Det følger desuden af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i bl.a. VIS-forordningen og visumkodeksen.

2.4.1.3. Indgivelse af en ansøgning om Schengenvisum til Danmark

En ansøgning om Schengenvisum indgives til viseringsberettigede danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer i udlandet, når Danmark efter reglerne i visumkodeksen er den kompetente stat til at behandle en sådan

visumansøgning. En ansøgning kan endvidere indgives til et andet Schengenlands diplomatiske eller konsulære repræsentationer i udlandet, som efter udlændingelovens § 47, stk. 3, 2. og 3. pkt., er bemyndiget til at behandle ansøgninger om visum på Danmarks vegne. Der gælder desuden særlige regler om udstedelse af visum på grænsen.

2.4.1.4. Kompetence i visumsager, hvor Danmark træffer afgørelse

Afgørelser i visumsager træffes af danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer i udlandet, som er bemyndiget hertil i medfør af udlændingelovens § 47, stk. 3, eller af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændinge- og integrationsministeren kan i medfør af udlændingelovens § 39, stk. 2, fastsætte nærmere regler om bl.a. sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet. Regler herom er fastsat i visumbekendtgørelsens § 28.

Efter visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-5, træffer Udlændingestyrelsen navnlig afgørelse i første instans i en række sager, der vanskeligt kan oplyses tilstrækkeligt på repræsentationerne. Efter visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2, nr. 4, træffer Udlændingestyrelsen således bl.a. afgørelse i visumsager, hvis der er grund til at tro, at udlændingen udgør en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelse, herunder hvis der er fremsat indsigelser mod udstedelse af visum i forbindelse med en forudgående høring efter reglerne i visumbekendtgørelsens § 14.

Udlændingestyrelsen er klageinstans for de danske repræsentationers afgørelser om afslag på visum eller om annullering eller inddragelse af et visum, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 6, og visumbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet er klageinstans for Udlændingestyrelsens afgørelser om visum i første instans, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 29, stk. 3.

2.4.1.5. Forudgående høring af centrale myndigheder i andre medlemsstater eller af efterretningstjenesterne

Det følger af visumkodeksens artikel 21, stk. 1, at myndighederne ved behandlingen af en ansøgning om Schengenvisum bl.a. skal undersøge, om

UDKAST

indrejsebetingelserne, der følger af Schengengrænsekodeksens artikel 6, er opfyldt. Det følger videre af visumkodeksens artikel 21, stk. 3, litra d, at myndighederne i den forbindelse bl.a. skal kontrollere, at visumansøgeren ikke betragtes som en trussel mod nogen af medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed som defineret i artikel 2, nr. 21, i Schengengrænsekodeksen eller internationale forbindelser og navnlig på dette grundlag ikke er indberettet som uønsket i medlemsstaternes nationale databaser.

Dette kontrolleres bl.a. via den procedure om forudgående høring af medlemsstaternes centrale myndigheder, som følger af visumkodeksens artikel 22.

Efter visumkodeksens artikel 22, stk. 1, kan en medlemsstat på grund af en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, internationale forbindelser eller folkesundheden kræve, at andre medlemsstaters centrale myndigheder hører dens centrale myndigheder under behandlingen af visumansøgninger indgivet af statsborgere fra specifikke tredjelande eller specifikke kategorier af sådanne statsborgere.

Visumkodeksens artikel 22 er afspejlet i visumbekendtgørelsens § 14, stk. 1, hvoraf det følger, at der til brug for vurderingen af, om en udlænding udgør en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, jf. visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 og 9, gennemføres høring af andre Schengenlandes myndigheder i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Et Schengenland kan endvidere bestemme, at landets egne visumudstedende myndigheder skal konsultere dets centrale myndigheder. Efter visumbekendtgørelsens § 14, stk. 2, kan efterretningstjenesterne således høres i forbindelse med vurderingen efter visumbekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Høring af andre medlemsstater og/eller af efterretningstjenesterne fremsendes automatisk gennem det elektroniske visumsystem til de relevante myndigheder i forbindelse med oprettelsen af visumansøgningen. Høringssvaret sendes også via det elektroniske visumsystem. Dette følger af artikel 16, stk. 1 og 2, i VIS-forordningen.

Efter artikel 22, stk. 2, i visumkodeksen skal de hørte centrale myndigheder afgive et endeligt svar senest syv kalenderdage efter høringen. Svaret der

ikke inden udløbet af denne frist, betyder det, at de hørte centrale myndigheder ikke har nogen grund til at modsætte sig udstedelsen af visummet.

Det følger af artikel 22, stk. 3, i visumkodeksen, at medlemsstaterne underretter EU-Kommissionen om, hvorvidt der er blevet fremsat krav om forudgående høring, eller om et sådant krav er opgivet, som hovedregel senest 25 kalenderdage, inden det finder anvendelse. Disse oplysninger gives også inden for det lokale Schengensamarbejde, der hvor visumansøgningen indgives.

Det følger videre af artikel 22, stk. 4, i visumkodeksen, at EU-Kommissionen giver medlemsstaterne meddelelse om sådanne underretninger.

Oplysninger om, hvilke landes myndigheder der skal høres i forbindelse med visumansøgninger fra bestemte nationaliteter eller persongrupper, fremgår af dokumenter, der er klassificerede.

En oversigt over tredjelande og persongrupper (flygtninge og statsløse), som mindst én medlemsstat har et høringsønske for, er dog offentliggjort som bilag 16 til Visumhåndbogen.

2.4.1.6. Indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum

Hvis en eller flere medlemsstater i forbindelse med at være blevet konsulteret efter visumkodeksens artikel 22, jf. pkt. 2.4.1.5 – har indsigelser mod udstedelse af Schengenvisum i en konkret sag, fordi visumansøgeren betragtes som en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, sendes medlemsstatens eller medlemsstaternes høringssvar med indsigelsen gennem visumsystemet til den medlemsstat, der behandler visumansøgningen. Medlemsstaternes høringssvar med indsigelsen sendes inden udløbet af 7-dages fristen nævnt i visumkodeksens artikel 22, stk. 2.

I forbindelse med at en medlemsstat gør indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum i en konkret visumsag, skal dette medlemsland samtidig sende oplysning om den specifikke grund til, at der gøres indsigelse, gennem det elektroniske visumsystem til den medlemsstat, der behandler ansøgningen. Den medlemsstat, der gør indsigelse, skal således angive en af de tre afslagsbegrundelser, der knytter sig til afslag på visum efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi (ansøger anses som en trussel mod den offentlige orden eller indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser), jf. pkt. 2.4.1.7. Dette er påkrævet for, at den medlemsstat, der behandler

ansøgningen, skal kunne anføre den specifikke begrundelse i afslaget på visummet, jf. pkt. 2.4.1.7.

Hvis Danmark ønsker at gøre indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum til en ansøger, fremsætter Udlændingestyrelsen på vegne af Danmark indsigelsen i det elektroniske visumsystem. Det elektroniske visumsystem videregiver automatisk indsigelsen til den medlemsstat, der behandler ansøgningen.

2.4.1.7. Afslag på Schengenvisum på grund af en indsigelse fremsat af en eller flere medlemsstater

I visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a og b, er opregnet en udtømmende liste over mulige afslagsgrunde myndighederne kan anvende, hvis visumansøgeren ikke opfylder betingelserne for at opnå Schengenvisum.

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, gives der afslag på en ansøgning om Schengenvisum, hvis ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed som defineret i artikel 2, nr. 21), i Schengengrænsekodeksen, eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende på dette grundlag er indberettet som uønsket i medlemsstaternes nationale databaser. Der meddeles som det overvejende udgangspunkt afslag på visum efter denne bestemmelse, hvis en eller flere medlemsstater efter en forudgående høring har fremsat indsigelse mod udstedelse af visum.

Der kan dog undtagelsesvist udstedes visum med begrænset territorial gyldighed (VLTV), når det findes nødvendigt af humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser, uanset en indsigelse fra en eller flere hørte medlemsstater, eller i hastende tilfælde, hvor den forudgående høring i medfør af visumkodeksens artikel 22 ikke er gennemført. Dette følger af visumkodeksens artikel 25, stk. 1, litra a, nr. ii og iii.

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 2, skal en afgørelse om afslag på visum og de grunde, som afgørelsen hviler på, meddeles ansøgeren ved hjælp af standardformularen optrykt som bilag VI til visumkodeksen.

Standardformularen indeholder 16 mulige afslagsbegrundelser, som afspejler de afslagsgrunde, der er opregnet i artikel 32, stk. 1. Afslagsgrunden i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, er i standardformularen fordelt på tre afslagsbegrundelser, nemlig afslagsbegrundelserne nr. 7, 8 og 9,

UDKAST

om at en eller flere medlemsstater betragter ansøgeren som en trussel mod den offentlige orden eller indre sikkerhed (nr. 7), mod den offentlige sundhed som defineret i artikel 2, nr. 21 i Schengengrænsekodeksen (nr. 8), eller mod deres internationale forbindelser (nr. 9). Disse tre afslagsbegrundelser er tillige afspejlet i visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 og 9.

Når en medlemsstat træffer afgørelse om afslag på Schengenvisum efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, som følge af en indsigelse fremsat af en eller flere medlemsstater efter en forudgående høring, er medlemsstaten efter EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19, som er beskrevet nærmere i pkt. 2.4.2 nedenfor, forpligtet til i afgørelsen om afslag at angive, hvilken medlemsstat der har fremsat indsigelsen, den specifikke grund til afslaget baseret på indsigelsen samt i givet fald ("where appropriate" og "le cas échéant") det væsentligste indhold af grundene til den nævnte indsigelse, og den myndighed som visumansøgeren kan henvende sig til for at opnå kendskab til de retsmidler, der er til rådighed i denne anden medlemsstat, som har gjort indsigelse.

Det bemærkes i den forbindelse, at EU-Kommissionen – som opfølgning på EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19 – til visummyndighedernes brug har udarbejdet en oversigt over kontaktoplysninger på de myndigheder i medlemsstaterne, en ansøger vil kunne henvende sig til for at få oplyst, hvilke retsmidler der er til rådighed i medlemsstaten for så vidt angår indsigelsen. Danmark har indmeldt Udlændingestyrelsen som den relevante kontaktmyndighed i Danmark.

Der er for Danmark overordnet tre relevante scenarier, hvor der gives afslag på en ansøgning om Schengenvisum på grund af en indsigelse fra en eller flere medlemsstater: a) Udlændingestyrelsen meddeler efter artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 eller 9, afslag på en ansøgning om Schengenvisum på baggrund af en indsigelse fra en dansk myndighed, b) Udlændingestyrelsen meddeler efter artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 eller 9, afslag på en ansøgning om Schengenvisum på baggrund af en anden medlemsstats indsigelse, og c) en anden medlemsstat meddeler afslag på en ansøgning om Schengenvisum på baggrund af en dansk indsigelse, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi. Det bemærkes, at EU-Domstolens dom ikke berører den situation, hvor en medlemsstat giver afslag på visum på baggrund af en indsigelse fra medlemsstatens egne centrale myndigheder (gengivet i pkt. a ovenfor).

2.4.1.8. Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på grund af en indsigelse fra et eller flere medlemsstater

Som nævnt ovenfor under pkt. 2.4.1.4 træffer Udlændingestyrelsen i medfør af visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2, nr. 4, bl.a. afgørelse i første instans i visumsager, hvis der er grund til at tro, at udlændingen udgør en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, herunder hvis der er fremsat indsigelse mod udstedelse af visum i forbindelse med en forudgående høring efter artikel 22 i visumkodeksen, jf. også visumbekendtgørelsens § 14.

Udlændingestyrelsen træffer som det alt overvejende udgangspunkt afgørelse om afslag på visum, når der i det elektroniske visumsystem er registreret en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum til ansøgeren, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 eller 9. Det kan være på baggrund af en dansk indsigelse eller på baggrund af en anden medlemsstats indsigelse.

Kun undtagelsesvist udstedes i medfør af visumkodeksens artikel 25 et VLTV, jf. pkt. 2.4.1.7 ovenfor, og visumbekendtgørelsens § 20, stk. 1.

Udlændingestyrelsen angiver i afgørelsen om afslag på Schengenvisum den afslagsbegrundelse, der svarer til den registrerede indsigelse, og hvilke(n) medlemsstat(er) der har gjort indsigelse. Det betyder, at Udlændingestyrelsen meddeler afslag med henvisning til, at en navngiven medlemsstat har gjort indsigelse mod udstedelse af visum som følge af, at ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod enten 1) medlemsstaternes offentlige orden eller indre sikkerhed, 2) folkesundheden, eller 3) internationale forbindelser.

Derudover angiver Udlændingestyrelsen i afgørelsen eventuelle yderligere oplysninger om årsagerne til indsigelsen, hvor sådanne oplysninger måtte være modtaget fra den medlemsstat, der har gjort indsigelse.

Endelig angiver Udlændingestyrelsen i afgørelsen kontaktoplysninger på en myndighed i den medlemsstat, der har gjort indsigelse, som ansøger kan kontakte for at få oplysninger om tilgængelige retsmidler for så vidt angår indsigelsen.

Det bemærkes, at Udlændingestyrelsen ved meddelelse af afslag på Schengenvisum – udover at udfylde standardformularen i visumkodeksens bilag

VI – også vedlægger en skriftlig afgørelse med en begrundelse, der lever op til kravene i forvaltningslovens § 24 om begrundelse af afgørelser.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af forvaltningslovens § 24, stk. 3, 2. pkt., at indholdet af en begrundelse for en afgørelse kan begrænses i det omfang, hvori oplysninger kan undtages fra aktindsigt, jf. forvaltningslovens §§ 15-15 b.

2.4.1.9. En anden medlemsstats afgørelse om afslag på visum på grund af en dansk indsigelse

Såfremt Danmark har gjort indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum til en ansøger, hvis sag behandles af en anden medlemsstat, vil denne anden medlemsstat ligeledes som udgangspunkt skulle meddele afslag på Schengenvisum, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi.

I afgørelsen om afslag på Schengenvisum vil den pågældende medlemsstat skulle anføre, at Danmark har gjort indsigelse, den specifikke grund hertil, og at ansøgeren kan kontakte Udlændingestyrelsen for at få oplyst, hvilke retsmidler der er til rådighed i Danmark med henblik på at få prøvet berettigelsen af indsigelsen.

2.4.1.10. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på visum

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 3, har ansøgere, der har fået afslag på visum, ret til at påklage afgørelsen. Klagesager føres mod den medlemsstat, der har truffet den endelige afgørelse om ansøgningen, og i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivning. Myndighederne skal i standardformularen, som nævnt ovenfor under pkt. 2.4.1.7, give ansøgeren oplysning om den procedure, der skal følges i tilfælde af en klage.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af visumkodeksens artikel 32, stk. 3, hvilken mulighed eller hvilke muligheder en ansøger har for at få prøvet lovligheden af en indsigelse, som en eller flere medlemsstater har fremsat efter at være blevet hørt i overensstemmelse med proceduren i visumkodeksens artikel 22.

Det bemærkes dog, at det følger af EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19, at retten i den medlemsstat, som har truffet afgørelsen om afslag på visum, såfremt der klages over vi-

UDKAST

sumafslaget på grundlag af artikel 32, stk. 3, i visumkodeksen, ikke kan foretage en materiel prøvelse af lovligheden af en indsigelse mod udstedelsen af visum, som er fremsat af en anden medlemsstat. En sådan prøvelse vil skulle ske i den medlemsstat, som har fremsat indsigelsen.

Klageadgangen efter visumkodeksens artikel 32, stk. 3, er i dansk ret bl.a. gennemført ved udlændingelovens § 46 a, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på visum kan på den baggrund påklages til Udlændingenævnet, der er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke påklages til anden administrativ myndighed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Nævnets afgørelser kan dog indbringes for domstolene, jf. grundlovens § 63.

En klage til Udlændingenævnet skal indgives inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 3, 1. pkt. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 3, 2. pkt.

Udlændingenævnet foretager en fuld prøvelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 eller 9.

For så vidt angår Udlændingenævnets behandling af klager over Udlændingestyrelsens afslag på visum som følge af, at en eller flere medlemsstater har gjort indsigelse mod udstedelse af visum efter at være blevet hørt i overensstemmelse med proceduren i visumkodeksens artikel 22 og visumbekendtgørelsens § 14, følger det af EU-Domstolens dom i de forenede sager C-225/19 og C-226/19, at Udlændingenævnet skal have mulighed for at sikre sig, at proceduren for den forudgående høring af medlemsstaternes centrale myndigheder er anvendt korrekt og navnlig efterprøve, om ansøgeren er blevet korrekt identificeret som værende omfattet af den pågældende indsigelse, og om processuelle garantier såsom begrundelsespligten er overholdt. Nævnet vil ifølge dommen derimod ikke kunne efterprøve lovligheden af en indsigelse fremsat af en anden medlemsstat – og har ikke hjemmel i national ret til at behandle en indsigelse fremsat af en anden medlemsstat – hvorfor en sådan indsigelse lægges uprøvet til grund ved afgørelse af visumklagesagen.

EU-Domstolens dom i de forenede sager C-225/19 og C-226/19 omhandler ikke den situation, hvor en medlemsstat giver afslag på visum på baggrund

af en indsigelse fremsat af medlemsstatens egne centrale myndigheder. Udlændingenævnet efterprøver ikke lovligheden af en dansk indsigelse, herunder de oplysninger, der ligger til grund for indsigelsen, da nævnet ikke vil være bekendt med de oplysninger, der ligger til grund for indsigelsen.

Ved en eventuel klage til Udlændingenævnet over et afslag på visum, der er begrundet i, at en eller flere medlemsstater har fremsat en indsigelse, vil ansøger derfor heller ikke få flere oplysninger om, hvad der har været årsagen til, at vedkommende anses for en trussel og som følge heraf har fået afslag på visum, end hvad der følger af den specifikke afslagsbegrundelse og de oplysninger, som den medlemsstat, der har gjort indsigelse, evt. supplerende måtte have oplyst om de væsentligste grunde til indsigelsen.

2.4.1.11. Lovgivning med særlige processuelle regler for domstolsprøvelse med lukkede retsmøder

Der gælder ikke i dag regler i dansk ret om, at en indsigelse, der ligger til grund for et afslag på en ansøgning om Schengenvisum, skal være omfattet af særlige processuelle regler for domstolsprøvelse, og hvorefter nogle oplysninger efter nærmere omstændigheder vil kunne fremlægges i lukkede retsmøder.

Der er dog andre retsområder, hvor der er mulighed for, at dele af en prøvelse af en afgørelse kan foregå i lukkede retsmøder.

Indfødsretslovens § 8 F indeholder for eksempel særlige regler om domstolsbehandling af udlændinge- og integrationsministerens afgørelser om fratagelse af dansk indfødsret efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 3, i tilfælde, hvor en person med dobbelt statsborgerskab har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for landets vitale interesser, idet der i de sager kan indgå oplysninger, der ud fra sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende udlænding. Det er både vurderingen af, 1) at pågældende kan anses for at have udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for landets vitale interesser og 2) fratagelsen af dansk indfødsret, der ved indbringelsen for domstolene kan ske en prøvelse af.

Efter reglerne i indfødsretslovens § 8 F er der mulighed for at fremlægge fortroligt materiale, der har dannet grundlag for vurderingen af, at en person har udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser, for retten i lukkede retsmøder som led i domstolsprøvelsen. Der beskikkes i forbindelse med sagens behandling både en advokat for udlændingen og derudover en særlig advokat, der på vegne af udlændingen får

kendskab til og kan udtale sig om det fortrolige materiale, der fremlægges for retten. Udlændingens interesser kan således varetages i relation til dette fortrolige materiale, uden at de sikkerhedsmæssige grunde, som gør, at oplysningerne ikke kan videregives til udlændingen, tilsidesættes.

Efter indfødsretslovens § 8 F, stk. 1, 3. pkt., deltager 3 dommere i afgørelsen af sagen i byretten. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, er part i sagen for det offentlige. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste (PET), møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtige, jf. bestemmelsens 4. og 5. pkt.

2.4.2. EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19

Den 24. november 2020 afsagde EU-Domstolen dom i de forenede sager C-225/19 og C-226/19, der vedrører fortolkningen af artikel 32, stk. 2 og 3, i visumkodeksen, sammenholdt med EU-chartrets artikel 47 om adgang til effektive retsmidler, i forhold til afgørelser om afslag på visum som følge af, at en eller flere medlemsstaters centrale myndigheder – efter at være blevet hørt i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 22 – har gjort indsigelse mod udstedelse af visum, fordi en ansøger anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Dommen fastslår, at artikel 32, stk. 2 og 3, i visumkodeksen sammenholdt med EU-chartrets artikel 47 skal fortolkes således, at bestemmelsen pålægger den medlemsstat, som har truffet en endelig afgørelse om afslag på udstedelse af et visum på grundlag af visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, som følge af, at en anden medlemsstat har gjort indsigelse mod udstedelsen heraf, i afgørelsen om afslag at angive, 1) hvilken medlemsstat der har fremsat indsigelsen, 2) den specifikke grund til afslaget baseret på indsigelsen samt i givet fald det væsentligste indhold af grundene til den nævnte indsigelse, og 3) den myndighed som visumansøgeren kan henvende sig til for at opnå kendskab til de retsmidler, der er til rådighed i denne anden medlemsstat, som har gjort indsigelse.

For så vidt angår hvordan ordlyden ”i givet fald” skal forstås, fremgår det i den engelske og franske oversættelse af dommen, at det væsentligste indhold af grundene skal oplyses ”where appropriate” og ”le cas échéant”, dvs. hvor dette er hensigtsmæssigt. Det vurderes, at ”i givet fald” i dommens

UDKAST

sammenhæng indebærer, at medlemsstaten ikke er forpligtet til at oplyse det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen, men at dette kan oplyses, i de tilfælde dette er hensigtsmæssigt. Det bemærkes, at dommens original-sprog er nederlandsk og fransk.

Det følger endvidere af dommen, at retten i den medlemsstat, som har truffet afgørelsen om afslag på visum, såfremt der klages over visumafslaget på grundlag af artikel 32, stk. 3, i visumkodeksen, ikke kan foretage en materiel prøvelse af lovligheden af den indsigelse mod udstedelsen af visum, som er fremsat af en anden medlemsstat. En sådan prøvelse vil skulle ske i den medlemsstat, som har fremsat indsigelsen.

Dommen sondrer således mellem den medlemsstat, der træffer afgørelse om afslag på udstedelse af et Schengenvisum, og den medlemsstat der gør indsigelse imod udstedelsen, jf. dommens præmis 50. EU-Domstolen har overladt det til medlemsstaterne at bestemme karakteren af de konkrete retsmidler, som skal være til rådighed med henblik på at få prøvet en indsigelse i det land, der har fremsat indsigelsen, jf. dommens præmis 52-53.

For så vidt angår domstolsprøvelsen af et afslag på en ansøgning om Schengenvisum indebærer dommens præmis 48, at prøvelsen ikke blot er begrænset til en formel behandling af de i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, nævnte afslagsgrunde, men at prøvelsen også skal vedrøre lovligheden af afgørelsen under hensyntagen til alle de oplysninger – såvel retlige som de faktiske – som den kompetente myndighed har lagt til grund for afgørelsen.

For så vidt angår en medlemsstats indsigelse – efter at være blevet hørt i overensstemmelse med proceduren i visumkodeksens artikel 22 – om, at medlemsstaten finder, at ansøgeren udgør en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser, skal medlemsstaten, der giver det endelige afslag på Schengenvisummet, oplyse, hvilken medlemsstat der har gjort indsigelse, den specifikke afslagsgrund baseret på indsigelsen, samt – hvor dette er hensigtsmæssigt – de væsentligste grunde til indsigelsen, og hvilken myndighed i den medlemsstat, der har gjort indsigelse, ansøgeren kan kontakte for at få oplyst nærmere om, hvilke retsmidler der er til rådighed for at få prøvet indsigelsen.

For så vidt angår medlemsstaten, der har fremsat indsigelse imod udstedelse af Schengenvisum, fastslår dommen, at ansøger skal have mulighed for at få prøvet lovligheden af indsigelsen, og at denne prøvelse skal ske hos den medlemsstat, der har fremsat indsigelsen.

2.4.3. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at EU-Domstolens dom i de forenede sager C-225/19 og C-226/19 sammen med den nuværende danske lovgivning vil kunne indebære, at en ansøger vil kunne få kendskab til, hvilken central myndighed en indsigelse kommer fra, samt de specifikke oplysninger fra denne myndighed, der ligger til grund for indsigelsen, hvor dette er hensigtsmæssigt. Det kunne eksempelvis være en indsigelse på baggrund af en efterretningstjenestes oplysninger om, at ansøgeren kan betragtes som en trussel mod den indre sikkerhed. Det må med den nuværende danske lovgivning derfor kunne forventes, at eksempelvis en efterretningstjeneste vil kunne være i besiddelse af oplysninger, som vil kunne medføre en dansk indsigelse, men hvor tjenesten på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til Udlændingestyrelsen. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis oplysningerne stammer fra udenlandske partnere eller kilder, idet sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke vil kunne fremlægges under behandlingen af sagen, herunder for ansøgeren. I sådanne tilfælde vil efterretningstjenesten ikke kunne videregive oplysningerne til Udlændingestyrelsen. Såfremt der ikke er andre relevante oplysninger om ansøgeren, vil Danmark som konsekvens heraf ikke gøre indsigelse mod udstedelse af visum, og det kan medføre, at en ansøger, som vurderes at være en trussel mod Danmarks sikkerhed, alligevel får udstedt et Schengenvisum.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at dommen medfører nye krav for Danmark, dels når Danmark træffer afgørelse om afslag på Schengenvisum på baggrund af en indsigelse, og dels når Danmark gør indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum i en visumsag, hvor enten Danmark eller en anden medlemsstat på baggrund af indsigelsen træffer afgørelse om afslag på Schengenvisum, og ansøgeren ønsker at prøve lovligheden af indsigelsen.

For så vidt angår de situationer, hvor Udlændingestyrelsen har truffet en afgørelse om afslag på Schengenvisum på baggrund af en indsigelse, skal styrelsen som nævnt under pkt. 2.4.1.8 ovenfor i afgørelsen om afslag angive, hvilken medlemsstat der har fremsat indsigelsen, den specifikke grund til afslaget baseret på indsigelsen samt i givet fald ("where appropriate" og "le cas échéant") det væsentligste indhold af grundene til den nævnte indsigelse, og hvilken myndighed i den medlemsstat, der har gjort indsigelse,

UDKAST

visumansøgeren kan henvende sig til for at opnå kendskab til de retsmidler, der er til rådighed i denne anden medlemsstat.

For så vidt angår de situationer, hvor Danmark gør indsigelse, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen skal oplyses, når dette er hensigtsmæssigt, jf. pkt. 2.4.2 ovenfor om forståelsen af "where appropriate" og "le cas échéant". Dette indebærer, at de centrale myndigheder i Danmark i konkrete tilfælde kan vurdere, at det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen først vil kunne videregives under særlige rammer i en efterfølgende klageproces, når særlige hensyn taler herfor, herunder eksempelvis hensyn til statens sikkerhed.

Det bemærkes, at i både de situationer, hvor Danmark gør indsigelse og på baggrund heraf træffer afgørelse, samt i de situationer, hvor en anden medlemsstat træffer afgørelse på baggrund af en dansk indsigelse, vil det bero på en konkret vurdering af de samlede oplysninger, herunder særligt karakteren af en eventuel udtalelse fra de centrale myndigheder i Danmark, om det vurderes hensigtsmæssigt ("where appropriate" og "le cas échéant") at oplyse det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen, samt hvilken central myndighed der har afgivet udtalelsen. Det vil dog som udgangspunkt ikke være hensigtsmæssigt at oplyse det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen, herunder hvilken central myndighed udtalelsen kommer fra, hvis Danmark gør indsigelse på baggrund af en udtalelse fra en efterretningstjeneste. Det vil desuden afhænge af karakteren af de konkrete oplysninger, hvorvidt den centrale myndighed vil kunne begrunde en udtalelse. Hvis f.eks. en efterretningstjeneste er i besiddelse af oplysninger om, at ansøgeren er dømt for kriminalitet, der har været relevant for tjenestens vurdering af, om ansøgeren kan betragtes som en trussel mod den indre sikkerhed, vil Udlændingestyrelsen som udgangspunkt kunne få oplyst dette i udtalelsen fra efterretningstjenesten med henblik på, at styrelsen umiddelbart kan videregive oplysningerne som begrundelse, når styrelsen fremsætter Danmarks indsigelse i det elektroniske visumsystem. I øvrige tilfælde vil Udlændingestyrelsen som udgangspunkt alene kunne få oplyst, at ansøgeren efter efterretningstjenestens opfattelse kan betragtes som en trussel mod den offentlige orden eller indre sikkerhed. Udlændingestyrelsen vil ikke kunne få oplyst, hvad der nærmere ligger til grund for efterretningstjenestens udtalelse, og Udlændingestyrelsen vil som udgangspunkt ikke kunne oplyse som begrundelse ved indsigelsen, at indsigelsen fremsættes på baggrund af en udtalelse fra efterretningstjenesten. Det bemærkes, at Udlændingestyrel-

sen alene vil kunne oplyse, at indsigelsen fremsættes på baggrund af en udtalelse fra efterretningstjenesten, hvis Udlændingestyrelsen indhenter tjenestens samtykke hertil.

For så vidt angår de situationer, hvor en afgørelse om afslag på Schengenvisum er truffet på baggrund af en indsigelse fra Danmark, indebærer dommen, at der skal etableres en mulighed for at prøve lovligheden af selve indsigelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker i den forbindelse, at der særligt i de tilfælde, hvor der eksempelvis gøres indsigelse på baggrund af en udtalelse fra en efterretningstjeneste, vil kunne være tale om oplysninger, der af hensyn til statens sikkerhed ikke kan videregives til ansøgeren. Dette nødvendiggør, at der med udgangspunkt i de særlige regler for henholdsvis åben og lukket domstolsprøvelse, der allerede i dag gælder efter f.eks. indfødsretslovens § 8 F, jf. pkt. 2.4.1.11, fastsættes regler, der på den ene side sikrer ansøgerens adgang til et effektivt retsmiddel med henblik på at få prøvet indsigelsen, mens der på den anden side tages behørigt hensyn til statens sikkerhed.

Det er på denne baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der med inspiration i indfødsretslovens § 8 F om henholdsvis en åben og lukket domstolsprøvelse skal indføres en ny hjemmel i udlændingeloven, der sikrer, at Danmarks praksis for indsigelser imod en ansøgning om Schengenvisum sker i overensstemmelse med de nye krav i EU-Domstolens afgørelse af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19.

Med udgangspunkt i de procedurer, der i overensstemmelse med dommen forudsættes for dels de situationer, hvor Danmark har truffet afgørelse om afslag på Schengenvisum på baggrund af en indsigelse, og dels de situationer, hvor Danmark har fremsat indsigelse imod udstedelse af Schengenvisum, og hvor ansøgeren ønsker at få prøvet lovligheden af denne indsigelse, foreslås således en mulighed for domstolsprøvelse af lovligheden af en indsigelse fremsat af Danmark i en visumsag.

2.4.3.1. Procedure i sager, hvor Danmark træffer afgørelse om afslag på Schengenvisum på baggrund af en indsigelse

Den hidtidige praksis for sager, hvor Danmark træffer afgørelse om afslag på Schengenvisum på baggrund af en indsigelse i medfør af visumkodekens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, videreføres, jf. pkt. 2.4.1.8.

Det forudsættes i overensstemmelse med EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen om afslag på Schengenvisum angiver, hvilken medlemsstat der har fremsat indsigelsen, den myndighed, som visumansøgeren kan henvende sig til for at opnå kendskab til de retsmidler, som den pågældende har adgang til i denne medlemsstat, samt i givet fald ("where appropriate" og "le cas échéant") oplyser om det væsentligste indhold af grundene til den nævnte indsigelse.

I de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen træffer afgørelse på baggrund af en indsigelse fra Danmark, forudsættes det som følge heraf, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen oplyser, at det er Danmark, der har gjort indsigelse, den specifikke grund til afslaget baseret på denne indsigelse, samt i givet fald ("where appropriate" og "le cas échéant") angiver det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen, for så vidt at de hørte centrale myndigheder har oplyst Udlændingestyrelsen om det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen, og de hørte centrale myndigheder har givet styrelsen samtykke til deling heraf. Udlændingestyrelsen vil endvidere skulle vejlede om mulighederne for at få prøvet henholdsvis afgørelsen hos Udlændingenævnet og lovligheden af indsigelsen hos de danske domstole, jf. pkt. 2.4.1.8.

2.4.3.2. Domstolsprøvelse af lovligheden af en dansk indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum

Det vil som hidtil være Udlændingestyrelsen, der på Danmarks vegne i det elektroniske visumsystem gør indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum og registrerer indsigelsen.

En indsigelse mod udstedelse af visum fremsat af Udlændingestyrelsen på Danmarks vegne i en konkret sag, vil ikke være at betragte som en forvaltningsretlig afgørelse.

Det foreslås, at der fastsættes regler i udlændingeloven om domstolsprøvelse af en indsigelse fremsat af Danmark mod udstedelse af et Schengenvisum.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 6, vil i overensstemmelse med EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19, jf. pkt. 2.4.2, medføre, at der vil kunne ske domstolsprøvelse af lovligheden af en dansk indsigelse mod udstedelse af et Schengenvisum.

UDKAST

Retten vil efter forslaget alene skulle tage stilling til den danske indsigelse, herunder om det på baggrund af de oplysninger, der hidrører fra de hørte centrale myndigheder, og som ligger til grund for den danske indsigelse, har været begrundet at anse visumansøgeren som en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser. Det betyder, at retten ikke skal tage stilling til selve afgørelsen om afslag på Schengenvisum.

Det vil medføre, at når Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om afslag på visum på baggrund af en dansk indsigelse, vil visumafslaget – som hidtil – kunne prøves af Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, mens lovligheden af den danske indsigelse efter den foreslåede bestemmelse vil kunne indbringes for domstolene. Det vil tilsvarende medføre, at hvis andre medlemsstater træffer afgørelse om afslag på visum på baggrund af en dansk indsigelse, vil lovligheden af den danske indsigelse kunne indbringes for de danske domstole.

Efter den foreslåede bestemmelse vil det være ansøgeren selv – som ved domstolsprøvelse af sager om administrativ fratagelse af statsborgerskab efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 3 – der vil skulle indbringe sagen for retten. Fristen for at indbringe sagen for retten vil skulle fastsættes til 8 uger efter afgørelsen om afslag på visumansøgningen er meddelt ansøgeren. Fristen vil dog skulle fastsættes til 12 uger for så vidt angår sager, hvor et andet Schengenland har truffet afgørelsen om afslag på visum på baggrund af en dansk indsigelse.

Det foreslås, at Udlændinge- og Integrationsministeriet, eller den, ministeren bemyndiger hertil, vil være part i sagen, såfremt ansøgeren indbringer indsigelsen for domstolene. Det foreslås hertil, at sagen vil skulle anlægges ved Københavns Byret, som er værneting for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Sagen vil som udgangspunkt skulle undergå en behandling hos domstolene med partsindsigt i alt relevant materiale, der har ligget til grund for Danmarks indsigelse. I de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen på Danmarks vegne har gjort indsigelse, navnlig på baggrund af en udtalelse fra en efterretningstjeneste, der er indhentet i medfør af visumbekendtgørelsens § 14, stk. 2, eller visumkodeksens artikel 22, og hvor Danmarks indsigelse dermed i væsentligt omfang må forventes at hvile på oplysninger, der af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til ansøgeren, vil det fortrolige

UDKAST

materiale blive fremlagt for retten i lukkede retsmøder, således at retten får det bedst mulige bedømmelsesgrundlag af sagen.

I disse sager vil der blive beskikket en særlig advokat for ansøgeren. Oplysningen om, at f.eks. en efterretningstjeneste er fremkommet med en udtalelse, og de oplysninger, der har dannet grundlag for efterretningstjenestens udtalelse, vil som det klare udgangspunkt blive fremlagt i lukkede retsmøder. Der vil dog i udtalelsen kunne være lagt vægt på oplysninger af en sådan særlig karakter, at oplysningerne af hensyn til statens sikkerhed, herunder efterretningstjenestens virksomhed, ikke kan videregives til andre og heller ikke som led i den foreslåede særlige domstolsbehandling. Hvis sådanne oplysninger ikke fremlægges for retten og den særlige advokat, vil oplysningerne ikke kunne indgå i grundlaget for rettens afgørelse i sagen.

Det bemærkes, at det i den enkelte sag vil bero på en konkret vurdering, hvilke oplysninger fra efterretningstjenestens udtalelse i medfør af visumbekendtgørelsens § 14, stk. 2, eller visumkodeksens artikel 22, herunder også selve oplysningen om, at Udlændingestyrelsens indsigelse på vegne af Danmark er foretaget på baggrund af en udtalelse fra en efterretningstjeneste, der vil kunne tilgå ansøgeren. Oplysningen om, at en efterretningstjeneste er fremkommet med en udtalelse samt det nærmere indhold af tjenestens vurdering, vil som udgangspunkt kun blive fremlagt for retten i lukkede retsmøder.

Indtil det fortrolige materiale er fremlagt for den særlige advokat, vil den pågældende kunne drøfte sagen med ansøgeren og dennes advokat med henblik på, at deres synspunkter vil kunne indgå i den særlige advokats videre arbejde med sagen. Når den særlige advokat har fået kendskab til det fortrolige materiale, foreslås det, at den særlige advokat ikke længere vil kunne drøfte sagen med ansøgeren og dennes advokat. I modsat fald vil der kunne være en risiko for, at den særlige advokat ved f.eks. at stille supplerende spørgsmål til ansøgeren uforvarende kommer til at afsløre kendskab til oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grund ikke kan videregives til ansøgeren. Det bemærkes, at ansøgeren og dennes advokat også efter, at den særlige advokat har fået kendskab til det fortrolige materiale, løbende vil kunne give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen m.v.

Ansøgeren og dennes advokat vil derfor få kendskab til, hvem der er beskikket som særlig advokat i sagen.

Bestemmelsen vil som udgangspunkt omfatte alle visumansøgere, der har fået afslag på Schengenvisum på baggrund af en dansk indsigelse.

2.5. Mulighed for at nedsætte eller fratage kontante ydelser for udlændinge, der har indgivet ansøgning efter Ukraine-særloven

2.5.1. Gældende ret

Det fremgår af § 14 i lov nr. 324 af 16. marts 2022 om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine (herefter særloven), at udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3-7 og 14, med de fornødne tilpasninger finder anvendelse for udlændinge, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter særloven.

Dette indebærer, at udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter særloven og lader sig indkvartere på et asylindkvarteringssted, kan blive forsørgt af Udlændingestyrelsen på tilsvarende vilkår som udlændinge, der har indgivet ansøgning om asyl og er omfattet af de almindelige regler om Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt i udlændingelovens § 42 a.

Det følger således af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., at en udlænding, der opholder sig her i landet og har indgivet ansøgning om asyl, kan få udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt indebærer bl.a., at styrelsen har det overordnede ansvar for at sikre, at asylansøgeren har et sted at bo under asylsagens behandling og frem til tidspunktet for udrejse eller – ved meddelelse af opholdstilladelse – overflytning til en kommune.

For udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., kan en del af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt derudover opfyldes ved udbetaling af kontante ydelser i form af såkaldte grundydelse, forsørgertillæg og tillægsydelser, der reguleres efter reglerne i udlændingelovens § 42 b, stk. 1-17. Udbetalingen og beløbets størrelse afhænger bl.a. af, om udlændingen er indkvarteret på et indkvarteringssted med vederlagsfri bospisningsordning.

Det fremgår af særlovens § 15, at udlændingelovens § 42 b, stk. 1-4, 6 og 7, stk. 8, 2.-6. pkt., stk. 9, stk. 10, 1. pkt., stk. 11, 1. pkt., og stk. 13 og 17, med de fornødne tilpasninger finder anvendelse for udlændinge, der har indgivet

UDKAST

en ansøgning om opholdstilladelse efter særloven. For udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelse efter særlovens § 14, gælder der således tilsvarende regler for udbetaling af kontante ydelser, som der gælder for udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1.

For udlændinge, der er omfattet af de almindelige bestemmelser om Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt i udlændingelovens § 42 a, kan Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen for at hindre misbrug af forsørgelsespligten og for at motivere udlændingen til en bestemt adfærd i visse tilfælde beslutte, at udlændingen skal have nedsat eller frataget kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 9.

Det følger således af bestemmelsen, at Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3 og 8, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bospisningsordning, i følgende tilfælde:

- 1) Udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt
- 2) Udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, jf. stk. 7, 5. pkt., og hjemrejselovens § 13, stk. 3,
- 3) Udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 4. pkt.,
- 4) Udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en foranstaltning efter § 34 eller Hjemrejsestyrelsens bestemmelse om en foranstaltning efter hjemrejselovens § 11 eller et pålæg efter hjemrejselovens § 12, stk. 1,
- 5) Udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller hjemrejselovens § 9, stk. 2, 1. pkt., eller

6) Udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Efter gældende ret kan Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen efter en konkret vurdering undlade at nedsætte eller fratage kontante ydelser, hvis dette under iagttagelse af udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlændingen, f.eks. hvis udlændingen er alvorligt svækket som følge af en livstruende sygdom, eller hvis der er tale om en uledsaget mindreårig asylansøger. Der kan også foreligge andre særlige grunde, der bevirker, at nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser undlades.

Det forhold, at en udlænding har børn under den undervisningspligtige alder, er gravid eller lider af kostrelaterede lidelser, kan dog ikke i sig selv bevirke, at det undlades at nedsætte eller fratage kontante ydelser, eftersom den pågældende får udbetalt grundydelse og således har mulighed for at selv at sammensætte sin og/eller familiens kost, så længe den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning. Nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser kan således ikke i de nævnte tilfælde anses for at virke særligt belastende for sådanne udlændinge. Der kan om udlændingelovens § 42 a, stk. 9, i øvrigt henvises til bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, L 78 som fremsat, side 1332 f.

Udlændingestyrelsens og Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 42 a, stk. 9, kan i henhold til udlændingelovens § 46 a, stk. 1, påklages til Udlændingenævnet.

Særloven indeholder ikke regler svarende til udlændingelovens § 42 a, stk. 9, og der er således i dag ikke en mulighed for at nedsætte eller fratage kontante ydelser for udlændinge, der er indkvarteret efter særlovens regler, og som f.eks. udviser voldelig eller truende adfærd eller ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold et bestemt sted.

Særligt i forhold til udlændingelovens § 42 a, stk. 9, nr. 5, bemærkes, at der efter udlændingelovens § 42 d, stk. 1, som udgangspunkt gælder en pligt for indkvarterede udlændinge til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver. Dertil kommer, at Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren kan meddele udlændingen et pålæg om udførelse af sådanne opgaver, jf. § 42 d, stk. 2. Der gælder ikke efter særloven en tilsvarende pligt, men det er en betingelse for at modtage tillægsydelse, jf. særlovens § 15, stk. 3, at udlændingen opfylder forpligtelserne efter sin kontrakt, jf. særlovens § 16.

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriet overvejelser og den foreslåede ordning

Udlændinge, der har indgivet ansøgning efter særloven, har efter gældende regler i vidt omfang mulighed for at blive forsørget af Udlændingestyrelsen på samme vilkår som asylansøgere, der er omfattet af de almindelige regler om Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt i udlændingelovens § 42 a.

I modsætning til udlændingelovens regler indeholder særloven imidlertid ikke mulighed for at fratage eller nedsætte kontante ydelser for udlændinge, der er indkvarteret efter særloven, og som f.eks. udviser voldelig adfærd eller ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold et bestemt sted.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der for udlændinge, der er indkvarteret efter særloven, gælder de samme hensyn i forhold til at hindre misbrug af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt og motivere de pågældende til en acceptabel adfærd, som gælder for udlændinge, der i øvrigt af indkvarteret af Udlændingestyrelsen.

Det er derudover Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det ud fra ligebehandlingshensyn er uhensigtsmæssigt, at der for den pågældende persongruppe, som er indkvarteret på tilsvarende vilkår som bl.a. asylansøgere, ikke gælder de samme regler for at fratage eller nedsætte kontante ydelser, som der gælder for udlændinge, der er indkvarteret efter udlændingelovens regler.

Det kan således fremstå uretfærdigt og give anledning til en generel utilfredshed på indkvarteringscentrene, at der f.eks. i tilfælde af vold udøvet af flere indkvarterede udlændinge, hvoraf en eller flere er indkvarteret efter særlovens bestemmelser, alene er mulighed for at sanktionere de udlændinge, som er indkvarteret efter udlændingelovens regler.

For at sikre en ensartet behandling af udlændinge, der er indkvarteret af Udlændingestyrelsen, og tilvejebringe tilstrækkelige motivationsfremmende foranstaltninger, er det på ovenstående baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der for udlændinge, der er indkvarteret efter særloven, bør tilvejebringes tilsvarende mulighed for at fratage eller nedsætte kontante ydelser, som der i dag gælder for udlændinge indkvarteret efter udlændingelovens almindelige regler.

Det foreslås, at udlændingelovens § 42 a, stk. 9, nr. 1-4 og 6, med de fornødne tilpasninger skal finde anvendelse for udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter særloven.

UDKAST

Den foreslåede ændring af særlovens § 14, stk. 1, vil medføre, at Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen vil få tilsvarende muligheder for at fratage eller nedsætte kontante ydelser for udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelse efter særloven, som der i dag er mulighed for i forhold til udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelse efter udlændingelovens almindelige regler.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen vil kunne bestemme, at en udlænding ikke vil få udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg, og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, i følgende tilfælde:

- 1) Udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.
- 2) Udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7, og hjemrejselovens § 13, stk. 3.
- 3) Udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt.
- 4) Udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en foranstaltning efter udlændingelovens § 34 eller Hjemrejsestyrelsens bestemmelse om en foranstaltning efter hjemrejselovens § 11 eller et pålæg efter hjemrejselovens § 12, stk. 1.
- 6) Udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Den foreslåede ordning svarer til, hvad der efter udlændingelovens § 42 a, stk. 9, gælder for andre udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsen forsørgelsespligt, og det forudsættes, at Udlændingestyrelsen vil skulle administrere ordningen i overensstemmelse med gældende praksis.

Det foreslås endvidere, at Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsens afgørelser om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser efter den foreslåede ordning skal kunne påklages til Udlændingenævnet.

Dette vil indebære, at der tilvejebringes samme mulighed for at klage over de pågældende afgørelser, som der i dag gælder for afgørelse om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser efter de almindelige regler i udlændingelovens § 42 a, stk. 9, jf. § 46 a, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

[De økonomiske og implementeringsmæssige konsekvenser er under udarbejdelse]

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

[Under udarbejdelse]

5. Administrative konsekvenser for borgerne

[Under udarbejdelse]

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget følger op på EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19. Dommen vedrører fortolkningen af artikel 32, stk. 2 og 3, i visumkodeksen, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (EU-chartret) om adgang til effektive retsmidler, i forhold til afgørelser om afslag på Schengenvisum som følge af, at en eller flere medlemsstaters centrale myndigheder – efter at være blevet hørt i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 22 – har gjort indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum, fordi en ansøger anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Som det fremgår af dommens præmis 42, skal kendetegnene ved den klageadgang, der er fastsat i visumkodeksens artikel 32, stk. 3, fastlægges i overensstemmelse med chartrets artikel 47. Det følger endvidere af dommens præmis 43, at det er fast retspraksis, at effektiviteten af den domstolsprøvelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, kræver, at en visumansøger, der får afslag på Schengenvisum, skal kunne få kendskab til begrundelsen for

UDKAST

den afgørelse, der er blevet truffet i forhold til den pågældende, såvel for at sætte den pågældende i stand til at forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og at vurdere, om sagen bør prøves af de relevante retsinstanser, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, som for at sætte disse retsinstanser fuldt ud i stand til at udøve en legalitetsprøvelse af den omhandlede nationale afgørelse.

Den ret til effektive retsmidler, der er fastsat i chartrets artikel 47, kræver, at en visumansøger, der får afslag på Schengenvisum som følge af en indsigelse fremsat af en medlemsstat af en af de grunde, der er omhandlet i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, skal kunne få kendskab til såvel den specifikke grund til afgørelsen baseret på indsigelsen, som til, hvilken medlemsstat der har gjort indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum samt, i givet fald ("where appropriate" og "le cas échéant") det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen. Dette følger bl.a. af dommens præmisser 45-46.

For så vidt angår omfanget af prøvelsen af en sådan visumafgørelse, følger det af dommens præmis 50, at der skal sondres mellem på den ene side den prøvelse, der foretages i den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om afslag på Schengenvisum, hvis genstand er en undersøgelse af lovligheden af denne afgørelse i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 32, stk. 3, og på den anden side prøvelsen af, om indsigelsen mod udstedelse af et Schengenvisum, fremsat af en anden medlemsstat inden for rammerne af proceduren for den forudgående høring fastsat i visumkodeksens artikel 22, var begrundet, idet denne prøvelse påhviler de nationale myndigheder i denne anden eller disse andre medlemsstater. Det følger således videre af dommens præmis 52, at lovligheden af en indsigelse mod udstedelse af et Schengenvisum fremsat af en eller flere andre medlemsstater ikke kan prøves af den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om afslag på visum.

Dommen indebærer således, at ansøger skal have mulighed for at få prøvet lovligheden af indsigelsen, og at denne prøvelse skal ske hos den medlemsstat, der har fremsat indsigelsen.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning med mulighed for domstolsprøvelse af en dansk indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum er i overensstemmelse med, hvad der følger af dommen og EU-retten om en visumansøgers ret til effektive retsmidler. En visumansøger, der får en afgørelse om afslag på Schengenvisum på grund af en dansk indsigelse, vil således få oplyst, at Danmark har gjort indsigelse,

UDKAST

den specifikke grund til indsigelsen samt, hvor det er hensigtsmæssigt, de væsentligste grunde til indsigelsen. Endvidere vil den pågældende efter den foreslåede ordning få oplyst, at spørgsmålet om lovligheden af den danske indsigelse vil kunne indbringes for en dansk domstol.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den [...] til den [...] været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

[...]

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for borgerne	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

UDKAST

Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Der henvises til afsnittet ovenfor om forholdet til EU-retten.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3 (konventionsstatus, beskyttelsesstatus og midlertidig beskyttelsesstatus), og § 8, stk. 1 og 2 (konventionsstatus og beskyttelsesstatus til kvoteflygtninge), rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, 1. pkt., kan en opholdstilladelse inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Efter § 19, stk. 3, 2. pkt., skal det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det foreslås, at den tidsmæssige begrænsning i udlændingelovens § 19, stk. 3, 1. pkt., ophæves.

Den foreslåede ophævelse vil indebære, at en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan få inddraget sin opholdstilladelse uafhængigt af tidspunktet for ferien eller opholdet i hjemlandet.

UDKAST

Ophævelsen vil indebære, at en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, vil kunne inddrages, selvom der er gået mere end 10 år fra den første meddelelse af opholdstilladelse.

Ordningen vil således indebære, at det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en lang årrække, ikke ændre på, at udlændingemyndighederne vil skulle vurdere, om grundlaget for inddragelse af pågældendes opholdstilladelse ved ferierejser eller andet korterevarende ophold til sit hjemland eller tidligere opholdsland er til stede.

Den foreslåede ophævelse vil endvidere indebære, at udlændingemyndighederne, ligesom i dag, efter udlændingelovens § 19, stk. 3, 2. pkt., som bliver til 1. pkt., ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 4, skal tillægge det betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på sådan en måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Ophævelsen vil ikke ændre på, at der ved myndighedernes behandling af sager efter § 19, stk. 2, nr. 4 skal foretages den sædvanlige to-leddede vurdering af sagerne, idet der først tages stilling til, om grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede, og dernæst, hvis grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, en vurdering af, om en inddragelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv jf. udlændingelovens § 19 a.

Det bemærkes, at formodningen for, at der foreligger et inddragelsesgrundlag, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for hjemrejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. Det vil være op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Endvidere vil den foreslåede ophævelse udmøntes ved en ændring af bekendtgørelse nr. 1206 af 23. august 2022 (udlændingebekendtgørelsen).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

UDKAST

Det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. efter »inddrages« indsættes », forlænges«.

Den foreslåede ordning vil indebære, at det i udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., præciseres, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan forlænges, ligesom det efter gældende ret er tilfældet for sager om meddelelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse.

Der tilsigtes med den foreslåede ordning alene en præcisering af gældende ret.

Til nr. 3

Det fremgår af § 40, stk. 1, 2. pkt., at udlændingen efter tilsigelse skal give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven.

Det foreslås, i udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., at ændre »ansøgninger« til »sager som nævnt i 1. pkt.«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at mødepligten og pligten til at stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til udlændingeloven udvides til ligeledes at finde anvendelse ved behandlingen af sager om inddragelse, forlængelse eller bortfald.

Udlændingemyndighederne vil således kunne forpligte en udlænding til at møde op til et personligt møde, samt stille sit pas eller anden rejselegitimation til rådighed til brug for sagsbehandlingen i sager om inddragelse, forlængelse eller bortfald i overensstemmelse med, hvad der i dag gælder i sager om meddelelse af opholdstilladelse. Dette gælder både i sager, der er oprettet på baggrund af en ansøgning, og i sager, som udlændingemyndighederne måtte have oprettet af egen drift.

Manglende efterkommelse af en forpligtelse til at give møde eller stille sit pas til rådighed vil i overensstemmelse med den gældende udlændingelovs § 40, stk. 1, 2. pkt., kunne medføre processuel skadevirkning.

UDKAST

Der tilsigtes ikke i øvrigt nogen ændringer af anvendelsen af udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., og det forudsættes, at den foreslåede ordning vil skulle administreres i overensstemmelse med gældende praksis for behandling af ansøgninger i henhold til gældende udlændingelovs § 40, stk. 1, 2. pkt., og almindelige forvaltningsretlige principper.

Til nr. 4

Efter udlændingelovens § 40, stk. 2, 1. pkt., kan Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8.

Det følger af bestemmelsen, at det alene er sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, samt sager efter § 19 om inddragelse af opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, der er omfattet af bestemmelsen, og § 40, stk. 2, indeholder således ikke hjemmel til at indhente oplysninger fra andre sagstyper på udlændingeområdet.

Adgangen for Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet til at indhente oplysninger fra sager, der ikke er omfattet af § 40, stk. 2, er alene reguleret af forvaltningslovens, databeskyttelsesforordningens og databeskyttelseslovens regler.

Det foreslås at nyaffatte udlændingelovens § 40, stk. 2, således, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering kan beslutte at inddrage oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, eller sager om udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a.

UDKAST

Den foreslåede nyaffattelse vil indebære, at der indføres en klar hjemmel til, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i forbindelse med behandlingen af sager på asylområdet vil kunne inddrage oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q og sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse. Derudover vil bestemmelsen tilvejebringe mulighed for at inddrage oplysninger fra sager om udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a.

Det betyder, at Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets nuværende adgang i udlændingelovens § 40, stk. 2, til under behandlingen af en konkret sag at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl) eller om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse, vil blive udvidet til også at omfatte indhentelse af oplysninger fra andre typer af sager om opholdstilladelse og sager om udstedelse af visum.

Den foreslåede udvidelse af bestemmelsens anvendelsesområde vil navnlig omfatte inddragelse af oplysninger fra sager efter udlændingelovens § 9 (familiesammenføring), § 9 a (beskæftigelse), § 9 b (humanitært ophold), § 9 c (ganske særlige grunde m.v.), § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret), § 9 e (udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter Kosovonødloven), § 9 f (religiøse forkyndere m.fl.), 9 i-9 l (uddannelse, au pair, praktikant- og volontørophold samt Working Holiday), 9 m – 9 n (medfølgende familie til arbejdstagere m.fl.), 9 p (beskæftigelse som følge af Danmarks internationale forpligtelser), 9 q (visse pensionister, der er gået på pension som følge af ansættelsesstedets fastsatte pensionsalder). Ligeledes vil der kunne inddrages oplysninger fra sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, ligesom der i dag er mulighed for at inddrage oplysninger fra sager om bortfald, forlængelse og inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse i forbindelse med inddragelse af oplysninger fra ansøgerens egne sager om opholdstilladelse, ligesom den vil kunne finde anvendelse i forbindelse med inddragelse af oplysninger fra andre personers sager om opholdstilladelse eller udstedelse af visum.

Det forudsættes med lovforslaget, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet i de sager, hvor indhentelse af oplysninger fra en anden sag kan være relevant, ligesom det er tilfældet for indhentelse af oplysninger efter den gældende udlændingelovs § 40, stk. 2, skal tage konkret stilling til, hvorvidt

UDKAST

oplysningerne bør indhentes med henblik på en tilstrækkelig oplysning af sagen, samt orientere tredjemand, såfremt det besluttes at indhente oplysningerne. Det bemærkes, at orientering af tredjemand om indhentelse af oplysninger i særlige tilfælde vil kunne undlades, såfremt interessen heri efter en konkret vurdering overstiger tredjemands interesse i at blive orienteret. Dette vil f.eks. kunne være i tilfælde, hvor der foreligger oplysninger om, at tredjemand har udsat ansøgeren for vold, misbrug eller trusler.

I overensstemmelse med den gældende ordning efter § 40, stk. 2, er det med forslaget ikke afgørende, om sagerne, hvorfra der indhentes oplysninger, er afsluttede, og det vil således kunne besluttes at indhente oplysninger fra en sag, uanset om sagen fortsat verserer, eller der er truffet en endelig afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller om udstedelse af visum § 4 eller § 4 a.

Det er endvidere ikke en betingelse, at de udlændinge, hvis sager det overvejes at indhente oplysninger fra, har en nær familiemæssig eller anden tæt tilknytning til udlændingen, hvis sag behandles af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, og som de indhentede oplysninger skal indgå i. Det må imidlertid alt andet lige forventes, at langt størstedelen af de sager, der efter ordningen vil kunne indhentes oplysninger fra, er sager vedrørende personer med familiemæssig tilknytning til den pågældende.

Indhentelse af oplysninger vil således typisk være relevant i tilfælde, hvor udlændingen, hvis sag behandles, har et nærtstående familiemedlem eller en tidligere ægtefælle, hvis sag om for eksempel familiesammenføring eller visum, kan bidrage til at belyse udlændingens identitet og asylmotiv, det være sig oplysninger om ansøgerens fødeby, tidligere opholdssteder eller familiære relationer.

Indhentelse af oplysninger vil dog endvidere kunne være relevant i tilfælde, hvor sagskomplekser eller grupper af asylsager giver anledning til sammenfaldende og indbyrdes forbundne troværdighedsspørgsmål. Som et eksempel herpå kan nævnes en situation, hvor der for en større gruppe asylansøgere kan rejses spørgsmål vedrørende troværdigheden af deres forklaringer om deres identitet og hjemland. I disse tilfælde vil det efter omstændighederne kunne være relevant at foreholde de pågældende oplysninger, som enkelte personer i gruppen eller deres familiemedlemmer har afgivet i forbindelse med en eventuel sag om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a.

Det bemærkes, at det efter forslaget ikke er en betingelse for at indhente oplysninger fra andre sager, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet

har en konkret formodning om, at en udlænding ikke meddeler de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse efter §§ 7 eller 8 kan meddeles, eller om en opholdstilladelse skal forlænges, inddrages eller anses for bortfaldet den pågældendes sag. Det er imidlertid efter forslaget en betingelse, at hensynet til sagens oplysning og dermed hensynet til at skabe de bedst mulige forudsætninger for at kunne træffe en materielt korrekt afgørelse taler herfor.

Det skal herved understreges, at det forudsættes med lovforslaget, at Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets beslutning om at indhente oplysninger sker under iagttagelse af forvaltningslovens, databeskyttelsesforordningens og VIS-forordningens regler. I henhold til databeskyttelsesforordningens regler indeholder den foreslåede ordning således isoleret set ikke en udvidelse af adgangen til indhentelse af oplysninger, men fastlægger i nærmere omfang de forhold, hvorunder behandling af personoplysninger er lovlig.

Lovforslaget tilsigter alene en udvidelse af den gældende ordning i udlændingelovens § 40, stk. 2, og tilsigter således ikke nogen materielle ændringer for så vidt angår Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets nuværende adgang til at indhente oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8.

Som det er tilfældet efter de gældende regler, vil Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen efter bestemmelsen således fortsat kunne inddrage oplysninger fra andre sager efter §§ 7 eller 8 eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8. Ligeledes vil Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet efter den foreslåede bestemmelses 2. pkt., hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, fortsat kunne beslutte, at to eller flere sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8, skal behandles sammen. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet vil kunne træffe beslutning herom, uanset om der er tale om forskellige sagstyper, og der vil således f.eks. være mulighed for at behandle en ansøgning om asyl sammen med en sag om inddragelse af opholdstilladelse.

Med den foreslåede nyaffattelse vil ordlyden imidlertid blive præciseret, således at sager om forlængelse udtrykkeligt kommer til at fremgå af bestemmelsen. Det bemærkes, at forlængelsessager allerede må antages at være omfattet af bestemmelsen i den gældende udlændingelov, og at det således

UDKAST

alene tilsigtes at præcisere bestemmelsen, så den i højere grad afspejler gældende ret.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.2.

Til nr. 5

Det fremgår af udlændingelovens § 45 j, 1. pkt., at justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret.

De advokater, som justitsministeren antager, og som kan beskikkes efter udlændingelovens § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret, er særlige advokater, som skal varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås at tilføje en henvisning i udlændingelovens § 45 j, 1. pkt., til den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 6, om tilføjelsen af § 45 l, stk. 5, 1. pkt., i udlændingeloven, således at justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter udlændingelovens § 45 e, stk. 2, 2. pkt., § 45 l, stk. 5, 1. pkt., og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret.

Baggrunden for forslaget er den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 6, om tilføjelsen af bl.a. § 45 l, stk. 5, 1. pkt., i udlændingeloven, hvorefter retten ved domstolsbehandling efter den foreslåede bestemmelse i § 45 l, stk. 2, beskikker en særlig advokat til at varetage interesser for den udlænding, som på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger, der ligger til grund for den danske indsigelse, og som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren.

Den foreslåede ændring vil medføre, at justitsministeren efter bestemmelsen i udlændingelovens § 45 j, 1. pkt., vil kunne antage et antal advokater, der udover at kunne beskikkes efter udlændingelovens § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og efter indfødsretslovens § 8 F, stk. 3, 1. pkt., også vil kunne beskikkes efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 45 l, stk. 5, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

UDKAST

Til nr. 6

Det følger af artikel 32, stk. 3, i visumkodeks, at en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om Schengenvisum, har ret til at påklage afslaget. Klagesager føres mod den medlemsstat, der har truffet visumafgørelsen, og i henhold til den medlemsstats nationale lovgivning.

Det følger endvidere af EU-Domstolens dom af 24. november 2020 i de forenede sager C-225/19 og C-226/19, at en visumansøger, der har fået afslag på en ansøgning om Schengenvisum på grund af en indsigelse mod udstedelse heraf, skal have mulighed for at få prøvet lovligheden af indsigelsen, og at denne prøvelse skal ske hos den medlemsstat, der har fremsat indsigelsen. Der henvises til pkt. 2.4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i udlændingeloven som et nyt kapitel 7 c indsættes nye bestemmelser, hvorefter der fastsættes særlige processuelle regler for domstolsprøvelse af lovligheden af en dansk indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum, der ligger til grund for et afslag på en ansøgning om Schengenvisum.

Henset til, at oplysninger, der ligger til grund for en dansk indsigelse i en visumsag, kan være af fortrolig karakter, vil der være behov for af sikkerhedsmæssige grunde at kunne undtage sådanne oplysninger fra partens kendskab.

Det foreslås i § 45 l, stk. 1, at reglerne i kapitlet finder anvendelse på domstolens behandling af sager om prøvelse af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum til en udlænding fremsat af Danmark efter en forudgående høring af centrale myndigheder i Danmark, når udlændingen på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, fordi udlændingen anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Forslaget vil medføre, at en udlænding, der efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, har fået afslag på Schengenvisum på grund af en dansk indsigelse, vil kunne få prøvet lovligheden af indsigelsen af en dansk domstol.

UDKAST

Retten vil efter forslaget alene skulle tage stilling til den danske indsigelse, herunder om det på baggrund af de oplysninger, der hidrører fra de hørte centrale myndigheder, og som ligger til grund for den danske indsigelse, har været begrundet at anse visumansøgeren som en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser.

Det betyder, at retten ikke vil skulle tage stilling til selve afgørelsen om afslag på Schengenvisum. Afgørelsen om afslag på Schengenvisum vil fortsat skulle prøves af den relevante visumklageinstans, og forslaget indebærer således en delt klagebehandling af henholdsvis afgørelsen om afslag på Schengenvisum og indsigelsen, som har begrundet afslaget. Det betyder, at hvis Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på en ansøgning om Schengenvisum på baggrund af en dansk indsigelse, vil det fortsat være Udlændingenævnet, som kan behandle en evt. klage over visumafgørelsen, hvorimod en evt. klage over den danske indsigelse, der ligger til grund for visumafgørelsen, vil kunne indbringes for domstolene. Tilsvarende, hvis en anden medlemsstat har truffet afgørelse om afslag på Schengenvisum på baggrund af en dansk indsigelse, vil en evt. klage over visumafgørelsen skulle behandles af den anden medlemsstats kompetente klageinstans, hvorimod en evt. klage over den danske indsigelse vil kunne indbringes for domstolene i Danmark.

For så vidt angår den situation, hvor Udlændingenævnet måtte nå at stadfæste en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om afslag på Schengenvisum, inden domstolen har færdigbehandlet en sag om den danske indsigelse, der lå til grund for afgørelsen om afslag på visum, forudsættes det, at Udlændingenævnet vejleder ansøgeren om muligheden for at ansøge om genoptagelse af visumsagen, hvis ansøger måtte få medhold ved domstolen.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, kan sager omfattet af *stk. 1*, indbringes for Københavns Byret af den, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, inden 8 uger efter, at den pågældende har fået meddelelse om afgørelsen om afslag på visum. I sager, hvor visumafgørelsen er truffet af et andet Schengenland, er fristen 12 uger. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Udlændinge- og integrationsministeren eller den ministeren bemyndiger hertil, vil være part i sagen for det offentlige. Udlændinge- og integrationsministeren eller den ministeren bemyndiger hertil, vil kunne lade personer, der er ansat i de relevante ressortministerier med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser, eller i disse ministeriers underliggende myndigheder, møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtige.

UDKAST

Bestemmelsen indebærer, at det vil være den ansøger, der har fået afslag på Schengenvisum på grund af den danske indsigelse, der vil skulle indbringe sagen for domstolene. Der vil således ikke ske en automatisk indbringelse af sagen.

Der foreslås fastsat en frist for indbringelse af sagen for domstolene på 8 uger efter, at den pågældende har fået meddelelse om afgørelsen om afslag på visum, og at denne frist i sager, hvor visumafgørelsen er truffet af et andet Schengenland, vil være 12 uger. Hermed er der taget højde for forskellen mellem den situation, hvor det er Udlændingestyrelsen der meddeler afslag på visum på grund af en dansk indsigelse, hvor styrelsen i afgørelsen vil kunne vejlede visumansøgeren om såvel klageadgangen til Udlændingenævnet, som adgangen til at indbringe indsigelsen for retten, og den situation, hvor en anden medlemsstat meddeler afslag på visum på baggrund af en dansk indsigelse, hvor udlændingen vil blive vejledt om at kunne rette henvendelse til Udlændingestyrelsen for at få oplyst, hvilke retsmidler der er tilgængelige for så vidt angår den danske indsigelse. I sidstnævnte situation må det forventes, at der vil kunne forløbe nogen tid fra, at udlændingen får afgørelsen om afslag på visum fra den anden medlemsstat til, at udlændingen henvender sig til Udlændingestyrelsen og får vejledning om adgangen til at indbringe den danske indsigelse for domstolen.

Som følge af sagernes særlige karakter foreslås det, at der i sagens afgørelse i byretten deltager 3 dommere, ligesom i sager efter indfødsretslovens § 8 F. Dette indebærer, at der ved hovedforhandlingen i byretten deltager 3 dommere, mens en enkelt dommer uden for hovedforhandlingen som udgangspunkt kan handle på rettens vegne, jf. retsplejelovens § 12, stk. 2.

Det vil være udlændinge- og integrationsministeren, eller den, ministeren bemyndiger hertil, der vil være part i sagen for det offentlige.

Udlændinge- og integrationsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, kan helt eller delvist lade personer, der er ansat i de relevante ressortministerier med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser, eller i disse ministeriers underliggende myndigheder, møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtige.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 3*, kan den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser bestemme, at oplysninger, der ligger til grund for

den danske indsigelse, af sikkerhedsmæssige grunde ikke vil kunne videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren.

Det betyder, at den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser har mulighed for at vurdere, at oplysninger om baggrunden for den danske indsigelse af sikkerhedsmæssige grunde ikke vil kunne videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren. Som det fremgår under pkt. 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger, vil der f.eks. kunne være tilfælde, hvor en dansk indsigelse er fremsat på baggrund af en udtalelse fra efterretningstjenesterne.

Ved den relevante ressortminister forstås den minister, der har ansvaret for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser. Det betyder eksempelvis, at det vil kunne være justitsministeren eller forsvarsministeren, der vurderer, om oplysningerne om baggrunden for den danske indsigelse ikke vil kunne videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren, i de tilfælde, hvor indsigelsen gøres på baggrund af en trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed, mens det vil være udenrigsministeren i de tilfælde, hvor indsigelsen gøres på baggrund af internationale forbindelser.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 4* beskikker retten ved domstolsbehandlingen en advokat for den udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum.

Den foreslåede bestemmelse vil skulle sikre, at den pågældende udlænding får den nødvendige repræsentation i forbindelse med sagens behandling hos domstolene.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 5* beskikker retten ved domstolsbehandlingen en særlig advokat til at varetage interesser for den udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af det foreslåede *stk. 3*. Om salær og godtgørelse for udlæg til den særlige advokat gælder de samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31. Den særlige advokat vil efter den foreslåede bestemmelses 1. pkt., kun skulle beskikkes, hvis der indgår oplysninger i sagen som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende og dennes advokat, jf. den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*.

UDKAST

Den særlige advokat vil have til opgave at varetage interesserne for den pågældende udlænding og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger, der efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3 af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende og dennes advokat. Den pågældende udlænding, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat vil ikke få adgang til oplysningerne og vil ikke få mulighed for at udøve de sædvanlige partsbeføjelser, herunder navnlig at kunne vurdere og udtale sig om de pågældende oplysninger, selv om disse fremlægges for retten og indgår i grundlaget for rettens afgørelse. Dette vil i stedet blive varetaget af den særlige advokat, der vil få indsigt i og mulighed for at udtale sig om det materiale, som fremlægges for retten med henblik på at indgå i sagen, herunder de fortrolige oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende udlænding, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat.

Den særlige advokat vil udøve partsbeføjelser på vegne af den pågældende udlænding med hensyn til disse fortrolige oplysninger, men den særlige advokat vil i øvrigt ikke være part eller partsrepræsentant i sagen. I det omfang den pågældende udlænding, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, sammen med sin advokat kan udøve sædvanlige civilprocessuelle partsbeføjelser, herunder med hensyn til oplysninger, som er videregivet til udlændingen og fremlagt i retten, vil den særlige advokat således ikke optræde på vegne af den pågældende. Den særlige advokat vil f.eks. få indsigt i og kunne udtale sig om oplysninger, som er omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 3. Den særlige advokat vil også kunne fremsætte begæring om, at sådanne oplysninger vil skulle videregives til den, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat, jf. den foreslåede bestemmelses stk. 8, og vil kunne kære rettens afgørelse om, at oplysningerne ikke skal videregives. Den særlige advokat vil derimod ikke have en almindelig adgang til f.eks. at kære rettens procesledende afgørelser under sagens behandling eller at indbringe byrettens endelige afgørelse i sagen for landsretten. Dette tilkommer den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og som er part i sagen.

Med hensyn til salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede særlige advokat vil samme regler, jf. den foreslåede bestemmelses 2. pkt., gælde som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31. Dette indebærer, at salær m.v. vil blive betalt af det offentlige.

UDKAST

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 6* skal den særlige advokat underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmål herom vil kunne indbringes for retten.

Bestemmelsen skal bl.a. bidrage til at sikre, at den særlige advokat har løbende indsigt i sagen ved retten.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at den særlige advokat som udgangspunkt vil skulle have udleveret kopi af materialet. Det betyder, at den særlige advokat vil skulle gøres bekendt med det materiale, som indgår i sagen for retten. Det vil ofte være det materiale, som fremlægges af det offentlige med henblik på, at det kan indgå i rettens afgørelse ligesom det eventuelt kan være supplerende materiale, som fremlægges af den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat.

Bestemmelsen indebærer desuden, at den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, dog vil kunne bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke skal udleveres kopi til den særlige advokat. Dette vil alene kunne være relevant med hensyn til de oplysninger, der efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende udlænding, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum. I så fald vil den særlige advokat på anden måde skulle have fornøden adgang til materialet, f.eks. ved at gennemse det pågældende materiale i retten eller hos myndighederne.

Spørgsmålet om udlevering af kopi vil kunne indbringes for retten, der også vil kunne tage stilling til en eventuel tvist om, hvordan advokaten i stedet vil skulle have adgang til materialet.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 7* bestemmer retten, hvordan en udlænding, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvi-

sum, vil få lejlighed til at udtale sig over for retten i forbindelse med domstolsprøvelsen af den danske indsigelse, når vedkommende opholder sig i udlandet.

Det bemærkes i den forbindelse, at en udlænding, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, som det alt overvejende udgangspunkt må forventes at opholde sig i udlandet ved indbringelse af sagen for domstolen. Det forudsættes på den baggrund, at retten giver tilladelse til, at udlændingen afgiver forklaring fra udlandet, i det omfang den pågældende udlænding ikke har mulighed for at være fysisk til stede i de åbne retsmøder på grund af afslag på visum. Det vil f.eks. kunne ske ved anvendelse af telekommunikation (telefon- eller videoforbindelse), ved en indenretlig afhøring foretaget i det land, hvor den pågældende opholder sig, eller ved fremlæggelse af en eller flere skriftlige erklæringer fra den pågældende.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 8* videregives oplysninger omfattet af det foreslåede *stk. 3* til den særlige advokat. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må advokaten ikke drøfte sagen med den, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor den, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, eller dennes advokat er til stede. Den, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat vil til enhver tid kunne give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Bestemmelsen indebærer, at det vil fremgå udtrykkeligt af loven, at de oplysninger, som efter *stk. 3* af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, som på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat, vil blive videregivet til den særlige advokat, der varetager den pågældende udlændings interesser med hensyn til disse oplysninger.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at den særlige advokat vil kunne drøfte sagen med udlændingen og dennes advokat, indtil det tidspunkt, hvor de nævnte fortrolige oplysninger er videregivet til den særlige advokat. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke længere drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat. I modsat fald vil der kunne være en risiko for, at den særlige advokat ved f.eks. at stille supplerende spørgsmål til udlændingen uforvarende kunne komme til at afsløre kendskab til oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen. Den særlige advokat vil blive afskåret fra

UDKAST

at drøfte sagen med udlændingen og dennes advokat, men der vil ikke være noget til hinder for, at den særlige advokat f.eks. skriftligt bekræfter modtagelsen af materiale fra udlændingen eller dennes advokat.

Det forudsættes, at den særlige advokat indledningsvis drøfter sagen med den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat, herunder deres bemærkninger vedrørende de oplysninger, som er videregivet til de pågældende, således at dette vil kunne indgå i advokatens videre arbejde med sagen i relation til de fortrolige oplysninger, som ikke kan videregives til den, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum. Den pågældende eller dennes advokat vil herudover når som helst kunne give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen og vil således løbende kunne videregive yderligere oplysninger og synspunkter til den særlige advokat, herunder efter at de fortrolige oplysninger er videregivet til den særlige advokat, og denne ikke længere kan drøfte sagen med den pågældende. Den særlige advokat vil endvidere kunne være til stede ved retsmøder i sagen, jf. den foreslåede bestemmelses stk. 6, og vil således også ad den vej løbende kunne få kendskab til synspunkter fra den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum.

Den særlige advokat må ikke udtale sig i retsmøder, hvor den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum eller dennes advokat er til stede, når de fortrolige oplysninger er videregivet til den særlige advokat. Det er den pågældende udlænding selv og dennes advokat, der i videst muligt omfang vil skulle varetage sædvanlige civilprocessuelle partsbeføjelser i sagen, herunder udtale sig i retsmøder om sagen. Det er alene i retsmøder, hvor den pågældende ikke er til stede, fordi der fremlægges de nævnte fortrolige oplysninger, at den særlige advokat vil kunne varetage den pågældendes interesser og udtale sig om sagen.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 9* kan retten af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beslutte, at oplysninger omfattet af det foreslåede *stk. 3* videregives til den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde den relevante ressortministers bestemmelse om, at oplysningerne af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, der for det offentlige er part i sagen, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen vil kunne kæres

UDKAST

af de personer, der er nævnt i 2. pkt. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, vil have opsættende virkning.

Bestemmelsen indebærer, at retten i disse sager af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat vil kunne bestemme, at fortrolige oplysninger omfattet af stk. 3 vil skulle videregives til den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat. Bestemmelsen vil kunne anvendes i tilfælde, hvor retten efter en konkret vurdering finder, at der ikke foreligger sådanne sikkerhedsmæssige forhold, at oplysningerne bør være fortrolige og ikke videregives til udlændingen og dennes advokat, f.eks. hvis retten finder, at der ikke er særlige hensyn til myndighedernes arbejdsmetoder m.v., som medfører, at de pågældende oplysninger bør være fortrolige.

Uanset om spørgsmålet om videregivelse af sådanne fortrolige oplysninger rejses af retten af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat, vil både den særlige advokat og den, der for det offentlige er part i sagen, få adgang til at udtale sig om spørgsmålet om videregivelse, inden retten træffer afgørelse.

Retten vil skulle træffe afgørelse ved kendelse, som efter de almindelige regler herom vil skulle begrundes, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1. I overensstemmelse med, at den særlige advokat med hensyn til disse fortrolige oplysninger varetager interesserne i sagen på vegne af den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, vil afgørelsen kunne kæres af den særlige advokat og af den, der for det offentlige er part i sagen.

Kære af rettens afgørelse om, at oplysninger skal videregives, vil blive tillagt opsættende virkning. Oplysningerne vil derfor ikke kunne videregives til den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat, før der foreligger en endelig retsafgørelse om spørgsmålet. Det forudsættes, at selve retssagen om prøvelsen af indsigelsen ikke færdigbehandles ved retten, før der er taget endelig stilling til, i hvilket omfang fortrolige oplysninger vil kunne videregives til den pågældende og dennes advokat.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 10* kan den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller

UDKAST

internationale forbindelser eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, i tilfælde, hvor retten har truffet afgørelse efter stk. 9, 1. pkt., bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

I tilfælde, hvor den relevante ressortminister eller den, som ministeren bemyndiger hertil, uanset rettens afgørelse efter stk. 9, 1. pkt., bestemmer, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten, vil dette medføre, at retten i så fald må træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Beslutningen vil både kunne omfatte alle oplysninger omfattet af rettens afgørelse om, at oplysninger videregives, og begrænses til at gælde visse oplysninger, således at de øvrige oplysninger videregives til den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 11* må ingen deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 9, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse, og den relevante ressortminister, eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 10 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

I modsat fald ville den pågældende dommer have kendskab til disse fortrolige oplysninger, selv om de ikke længere indgår i sagen for retten.

Tilsvarende vil en dommer ikke kunne deltage som dommer i sagen, hvis dommeren i øvrigt har haft adgang til oplysninger, som er omfattet af en beslutning efter stk. 10 om, at oplysningerne ikke længere skal indgå i sagen for retten. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis de pågældende oplysninger har været fremlagt for retten inden en beslutning efter stk. 10. Også i denne situation ville den pågældende dommer således have fået kendskab til fortrolige oplysninger, som ikke længere skal indgå i sagen.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 12* afholdes den del af et retsmøde, der angår oplysninger omfattet af det foreslåede stk. 3, eller hvor sådanne oplysninger fremlægges eller behandles, og som ikke er omfattet af en afgørelse efter det foreslåede stk. 9, som et lukket retsmøde. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat, men ikke den udlænding, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat. Retten bestemmer, hvordan lukkede retsmøder efter dette stykke gennemføres.

UDKAST

Bestemmelsen indebærer, at alle dele af et retsmøde, hvor oplysninger omfattet af det foreslåede stk. 3, kommer frem eller omtales, hvad enten det f.eks. sker som led i en bevisførelse eller som led i den særlige advokats eller det offentliges repræsentants procedure for retten, vil skulle afholdes som et lukket retsmøde. Dette vil også gælde retsmøder, hvor retten behandler spørgsmålet om at videregive sådanne oplysninger til den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, eller dennes advokat efter stk. 9. Hvis retten bestemmer, at oplysninger omfattet af stk. 3, kan videregives til den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, i forbindelse med sagens behandling i retten, vil bestemmelsen om fremlæggelse af oplysninger i et lukket retsmøde dog ikke finde anvendelse for de pågældende oplysninger.

I den lukkede del af et retsmøde vil den særlige advokat deltage, mens den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat ikke vil kunne deltage.

Spørgsmålet om, hvorvidt retsmøder i sagen i øvrigt holdes for åbne eller lukkede døre, vil skulle afgøres efter retsplejelovens almindelige regler herom, jf. navnlig retsplejelovens § 29.

Ved behandlingen af en sag efter de foreslåede regler vil visse dele af retsmøderne kunne afholdes som lukkede retsmøder uden tilstedeværelse af den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat. I stedet vil den pågældendes interesser blive varetaget af den særlige advokat. Retsmøderne i øvrigt vil foregå med deltagelse af den pågældende udlænding og dennes advokat samt den særlige advokat, jf. stk. 5. Retten vil således i den enkelte sag kunne bestemme, hvordan lukkede retsmøder kan gennemføres mest hensigtsmæssigt.

Det forudsættes, at retsmøderne i videst muligt omfang vil foregå efter de almindelige regler om blandt andet gennemførelse af hovedforhandlingen, jf. retsplejelovens § 365, men at retten vil kunne træffe beslutning om de fornødne ændringer ved afholdelsen af retsmøderne som følge af, at den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat ikke deltager i alle dele af sagens retsmøder, og under hensyntagen til, at den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, som det overvejende udgangspunkt må forventes at befinde sig i udlandet under sagens behandling. Det forudsættes således også, som nævnt ovenfor i relation til det foreslåede stk. 7, at retten giver tilladelse til, at udlændingen afgiver forklaring fra udlandet, i

UDKAST

det omfang den pågældende udlænding ikke har mulighed for at være fysisk til stede i de åbne retsmøder på grund af afslag på visum. Retten vil f.eks. også kunne bestemme, at hovedforhandlingen skal foregå på den måde, at den pågældende og dennes advokat deltager i den første del af retsmødet, hvor der fremlægges alle oplysninger, som ikke er omfattet af en beslutning efter stk. 3, hvorefter parterne (den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og den offentlige repræsentant) kan gøre rede for deres opfattelse af sagen (proceduren). Herefter vil den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat ikke længere deltage i retsmødet, og der vil i et lukket retsmøde kunne fremlægges de fortrolige oplysninger, der af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende, jf. stk. 3. Herefter vil den særlige advokat og det offentliges repræsentant kunne procedere og gøre rede for deres opfattelse af sagen i lyset af de fortrolige oplysninger, som nu er fremlagt for retten. På dette samlede grundlag vil retten så kunne træffe sin afgørelse i sagen, jf. også det foreslåede stk. 13.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 13* træffer retten afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat har haft lejlighed til at udtale sig. Rettens afgørelse træffes ved dom.

Bestemmelsen indebærer, at retten vil kunne træffe afgørelse, efter at parterne (den pågældende, der på grund af en dansk indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og den offentlige repræsentant) og den særlige advokat beskikket efter stk. 5 har haft lejlighed til at udtale sig. Rettens afgørelse vil skulle træffes ved dom.

Med den foreslåede bestemmelses *stk. 14* foreslås, at en anke af sagen ikke vil kunne tillægges opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil være en undtagelse til hovedreglen i retsplejelovens § 480, stk. 3, hvor det fremgår, at den ret, til hvilken dommen ankes efter fuldbyrdelsesfristens udløb, kan tillægge anken opsættende virkning.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 45 m, *stk. 1*, gælder reglerne i det foreslåede kapitel 7 c om sagens behandling i byretten tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Bestemmelsen indebærer, at de foreslåede særlige processuelle regler for indbringelse af en indsigelse mod udstedelse af visum for byretten også ved

UDKAST

eventuel anke vil skulle gælde for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Til nr. 7

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan bl.a. Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingeloven påklages til Udlændingenævnet, jf. dog bestemmelsens stk. 4, 5 og 7 og § 53 a.

Det foreslås i § 46 a, stk. 1, at ændre henvisningen til stk. 4, 5 og 7 til en henvisning til stk. 4, 5, 7 og 9.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 8, hvorved det foreslås at indsætte et nyt stk. 9 i udlændingelovens § 46 a, og hvorefter stk. 9 bliver til stk. 10.

Til nr. 8

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 1, at Udlændingestyrelsen bl.a. træffer afgørelser i visumsager.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan bl.a. Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingeloven påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 5 og 7 og § 53 a.

Det foreslås i § 46 a efter stk. 8, at indsætte et nyt *stk. 9*, hvorefter lovligheden af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum fremsat i en visumsag, som på grund af indsigelsen er afgjort med et afslag på meddelelse af Schengenvisum, ikke kan påklages til Udlændingenævnet.

Baggrunden for forslaget er, at det fremgår af § 46 a, stk. 1, at bl.a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til Udlændingenævnet med undtagelse af de afgørelser, der er omfattet af bestemmelsens stk. 4, 5, 7 og udlændingelovens § 53 a. Det fremgår således ikke af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, om en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum i en visumsag, som Udlændingestyrelsen på grund af indsigelsen har afgjort med et afslag, kan påklages til Udlændingenævnet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af loven, at Udlændingenævnet ikke har kompetence til at prøve lovlig-

UDKAST

heden af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum fremsat i en visumsag. Det gælder såvel en dansk indsigelse fremsat i en visumsag, der er behandlet af Danmark eller en anden medlemsstat, som en indsigelse fremsat af en anden medlemsstat i en visumsag, der er behandlet af Danmark.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 45 1, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, hvorefter en dansk indsigelse fremsat i en visumsag vil kunne indbringes for domstolene, og baggrunden for dette forslag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.3 i lovforslagets bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Det fremgår af § 14 i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine (særloven), at udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3-7 og 14, med de fornødne tilpasninger finder anvendelse for udlændinge, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter loven.

Det foreslås, at henvisningen i særlovens § 14, stk. 1, til udlændingelovens § 42 a, stk. 3-7 og 14, ændres til en henvisning til udlændingelovens § 42 a, stk. 3-7, stk. 9, nr. 1-4 og 6, og stk. 14.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udlændingelovens § 42 a, stk. 9, med de fornødne tilpasninger også vil finde anvendelse for udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter særloven.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen vil få mulighed for at fratage eller nedsætte kontante ydelser for en udlænding, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelse efter særloven, som der i dag er mulighed for at fratage eller nedsætte kontante ydelser for øvrige udlændinge omfattet af udlændingestyrelsens forsørgelsespligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. § 42, stk. 9.

Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen vil således kunne bestemme, at en udlænding, der er omfattet af særlovens § 14, ikke vil få udbetalt kontante ydelser, jf. særlovens § 15, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg, og nedsat forsørgertillæg, jf. særlovens § 15, når den pågældende er indkvarteret på et

UDKAST

indkvarteringssted, uden en vederlagsfri bespisningsordning, i følgende tilfælde:

1) Udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

2) Udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7, og hjemrejselovens § 13, stk. 3.

3) Udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt.

4) Udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en foranstaltning efter udlændingelovens § 34 eller Hjemrejsestyrelsens bestemmelse om en foranstaltning efter hjemrejselovens § 11 eller et pålæg efter hjemrejselovens § 12, stk. 1,

6) Udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Den foreslåede ordning svarer til, hvad der efter udlændingelovens § 42 a, stk. 9, gælder for andre udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsen forsørgelsespligt. Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen vil skulle administrere ordningen i overensstemmelse med gældende praksis.

Til nr. 2

Det fremgår af § 28, stk. 3, i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine (særloven), at Udlændingestyrelsens afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 6-9. Klage skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen.

Det foreslås, at der i særlovens § 28, stk. 3, indsættes et nyt 2. pkt., hvoraf det fremgår, at bestemmelsen tilsvarende gælder for afgørelser truffet af Hjemrejsestyrelsen efter reglerne i § 14 om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser efter lovforslagets § 2, nr. 1,

UDKAST

for udlændinge, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter særloven, vil kunne påklages til Udlændingenævnet.

Ændringen vil endvidere indebære, at klage skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. den gældende lovs § 28, stk. 3, 2. pkt., der med forslaget vil blive 3. pkt.

Den foreslåede ordning svarer i sit indhold til, hvad der gælder for udlændinge, der er omfattet af de almindelige regler for Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt i udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, og som kan påklage en afgørelse truffet af Hjemrejsestyrelsen om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 42, a. stk. 9, jf. § 46 a, stk. 1.

For så vidt angår påklage af Udlændingestyrelsens afgørelser om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser efter lovforslagets § 2, nr. 1, henviser der til lovforslagets § 2 nr. 3.

Til nr. 3

Det fremgår af § 28, stk. 7, 1. pkt., i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine (særloven), at Udlændingestyrelsens afgørelser, der er truffet efter reglerne i § 14, ikke kan påklages. Efter bestemmelsens 2. pkt. kan en afgørelse efter § 14 om separat indkvartering dog påklages til Udlændingenævnet.

Det foreslås, at der i særlovens § 28, *stk. 7, 2. pkt.*, indsættes mulighed for også at kunne påklage Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 14, stk. 1, om at nedsætte eller fratage kontante ydelser til Udlændingenævnet.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Udlændingestyrelsens afgørelser om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser efter lovforslagets § 2, nr. 1, for udlændinge, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter særloven, vil kunne påklages til Udlændingenævnet.

Den foreslåede ordning svarer i sit indhold til, hvad der gælder for udlændinge, der er omfattet af de almindelige regler for Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt i udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, og som kan påklage en afgørelse om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 42, a. stk. 9, jf. § 46 a, stk. 1.

For så vidt angår påklage af Hjemrejsestyrelsens afgørelser om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser efter lovforslagets § 2, nr. 1, henviser der til lovforslagets § 2 nr. 2.

Til § 3

Forslagets § 3 vedrører ikrafttræden af loven.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2024.

Det vil betyde, at der fra datoen for lovens ikrafttræden vil være mulighed for, at en udlænding, der på grund af en dansk indsigelse fremsat i sagen har fået afslag på Schengenvisum, vil kunne indbringe den danske indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum for Københavns Byret i overensstemmelse med reglerne i de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 45 l, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Det foreslås i *stk. 2*, at regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, jf. lovbekendtgørelse nr. 1205 af 25. august 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter, der udstedes i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 10.

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for påklage til Udlændingestyrelsen af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum. Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1454 af 25. november 2022 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum.

Som følge af lovforslagets § 1, nr. 8, hvorved det foreslås at indsætte et nyt stk. 9 i udlændingelovens § 46 a, bliver udlændingelovens § 46 a, stk. 9, til § 46 a, stk. 10.

Det foreslåede stk. 2 vil derfor betyde, at reglerne i bekendtgørelse nr. 1454 af 25. november 2022, som er fastsat i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 9, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter, der udstedes i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 10.

Det foreslås i *stk. 3*, at den foreslåede ophævelse af § 19, stk. 3, 1 pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 1, ikke vil finde anvendelse ved ferierejser eller andre korterevarende ophold, der er igangværende eller afsluttet inden lovens ikrafttrædelse.

Det vil betyde, at den foreslåede ophævelse af § 19, stk. 3, 1 pkt., vil finde anvendelse ved ferierejser m.v., som er købt, erhvervet eller tilrettelagt inden lovens ikrafttræden, hvis rejsen indledes efter lovens ikrafttræden.

Det vil være op til udlændingemyndighederne at vurdere, om ferierejsen m.v. er foretaget inden eller efter vedtagelsen af den foreslåede bestemmelse. Ved ferierejser m.v., foretaget i forbindelse med lovens ikrafttræden bør der fra udlændingemyndighedernes side udvises forsigtighed i forhold til vurderingen af, om et inddragelsesgrundlag er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, ikke finder anvendelse på sager, der er påbegyndt før lovens ikrafttræden. For sådanne sager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det vil betyde, at lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, alene vil finde anvendelse på sager, hvor sagsbehandlingen er påbegyndt efter ikrafttrædelsesdatoen. De foreslåede ændringer vil således ikke finde anvendelse på sager, der er igangværende eller afsluttet inden lovens ikrafttrædelse.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 5* vedrører ikrafttræden af forslaget om mulighed for at nedsætte eller fratage kontante ydelser for udlændinge, der har indgivet ansøgning efter Ukraine-særloven, jf. lovforslagets § 2, nr. 1.

Grundydelse og forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 7, 3. pkt. Tillægsydelse bagudbetales hver 14. dag, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 8, 2. pkt. For alle kontante ydelser gælder, at Udlændingestyrelsen ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen bestemmer, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt en kontant ydelse, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt.

Det foreslås på den baggrund i *stk. 5*, at lovforslagets § 2, nr. 1, om mulighed for at nedsætte eller fratage kontante ydelser for udlændinge, der har indgivet ansøgning efter Ukraine-særloven, finder anvendelse på udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregning af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden, jf. den foreslåede *stk. 1*.

Det tilsigtes med bestemmelsen, at lovforslagets § 2, nr. 1, alene vil finde anvendelse på udbetalinger, hvor hele optjeningsperioden ligger efter lovens ikrafttræden.

For så vidt angår grundydelse og forsørgertillæg, foreslås det, at lovforslagets § 2, nr. 1, finder anvendelse på udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger efter førstkommande skæringsdato, jf. § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og § 42 b, stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden.

UDKAST

Forslagets § 4 vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det fremgår af udlændingelovens § 66, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Det fremgår endvidere af § 42, stk. 1, i lov om midlertidig opholdstilladelse for personer, der er fordrevet fra Ukraine, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovens §§ 1-34 kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger, jf. § 42, stk. 2.

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det foreslås også, at loven kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Det vil indebære, at lovens § 1 om ændring af udlændingeloven ikke vil gælde for Færøerne og Grønland, men at denne bestemmelse ved kongelig anordning helt eller delvist vil kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det vil endvidere indebære, at lovens § 2 – i overensstemmelse med hvad der gælder for hovedloven – ikke vil gælde for Færøerne og Grønland, men at disse bestemmelser dog ved kongelig anordning helt eller delvist vil kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.

Endeligt vil det indebære, at de enkelte lovelementer i lovens § 1 og § 2 vil kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1205 af 25. august 2022, som ændret bl.a. ved lov nr. 333 af 28. marts 2023 og senest ved lov nr. 486 af 13. maj 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 19. ---</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.</p>	<p>1. § 19, stk. 3, 1. pkt., ophæves.</p>
<p>§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives,</p>	<p>2. I § 40, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »inddrages«: », forlænges«.</p>

inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til

3. I § 40, stk. 1, 2. pkt., ændres »ansøgninger i henhold til loven« til: »sager som nævnt i 1. pkt.«.

4. § 40, stk. 2, affattes således:

Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, eller sager om udstedelse af visum efter § 4 eller § 4 a. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager om opholdstilladelse efter §§ 7

UDKAST

<p>sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.</p> <p><i>Stk. 3-12. ---</i></p>	<p>eller 8, eller sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, skal behandles sammen.</p>
<p>§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.</p>	<p>5. I § 45 j, 1. pkt., indsættes efter »2. pkt.,«: »§ 45 l, stk. 5, 1. pkt.,«.</p>
<p style="text-align: center;">Kapitel 7 a</p> <p style="text-align: center;"><i>Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.</i></p> <p style="text-align: center;">---</p>	<p>6. Efter kapitel 7 b indsættes:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 7 c</p> <p style="text-align: center;"><i>Domstolsbehandling af indsigelser fremsat af Danmark mod udstedelse af Schengenvisum</i></p> <p>§ 45 l. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om prøvelse af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum til en udlænding fremsat af Danmark efter en forudgående høring af centrale myndigheder i Danmark, når udlændingen på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, fordi udlændingen anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.</p>

Stk. 2. Sager omfattet af stk. 1 kan indbringes for Københavns Byret af den, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, inden 8 uger efter, at den pågældende har fået meddelelse om afgørelsen om afslag på visum. I sager, hvor visumafgørelsen er truffet af et andet Schengenland, er fristen 12 uger. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, er part i sagen for det offentlige. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i de relevante ressortministerier med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller i disse ministeriers underliggende myndigheder, møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtige.

Stk. 3. Den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser kan bestemme, at oplysninger, der ligger til grund for den danske indsigelse, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Ved domstolsbehandlingen beskikker retten en advokat for den udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum.

Stk. 5. Ved domstolsbehandlingen beskikker retten en særlig advokat til at varetage interesser for den udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af stk. 3. Om salær og godtgørelse for udlæg til den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 6. Den særlige advokat skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmål herom kan indbringes for retten.

Stk. 7. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, som på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, får lejlighed til at udtale sig over for retten, når vedkommende opholder sig i udlandet.

Stk. 8. Oplysninger omfattet af stk. 3 videregives til den særlige advokat. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må advokaten ikke drøfte sagen

med den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, eller dennes advokat er til stede. Den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 9. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beslutte, at oplysninger omfattende af stk. 3 videregives til den, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde den relevante ressortministers bestemmelse om, at oplysningerne af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til parten eller til udlændinge- og integrationsministeren. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, der for det offentlige er part i sagen, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de personer, der er nævnt i 2. pkt. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 10. Har retten truffet afgørelse efter stk. 9, 1. pkt., kan den relevante ressortminister med ansvar for den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundheden eller internationale forbindelser eller den,

som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 11. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 9, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse, og den relevante ressortminister eller den, som den relevante ressortminister bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 10 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 12. Den del af et retsmøde, der angår oplysninger omfattet af stk. 3, eller hvor sådanne oplysninger fremlægges eller behandles, og som ikke er omfattet af en afgørelse efter stk. 9, afholdes som et lukket retsmøde. I denne del af retsmødet deltager den særlige advokat, men ikke den udlænding, der på grund af den danske indsigelse har fået afslag på Schengenvisum, og dennes advokat. Retten bestemmer, hvordan lukkede retsmøder efter dette stykke gennemføres.

Stk. 13. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat har haft lejlighed til at udtale sig. Rettens afgørelse træffes ved dom.

Stk. 14. Anke af en sag omfattet af denne bestemmelse kan ikke tillægges opsættende virkning.

UDKAST

	<p>§ 45 m. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.«</p>
<p>§ 46 a. Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 5 og 7 og § 53 a.</p>	<p>7. I § 46 a, stk. 1, ændres »stk. 4, 5 og 7« til: »stk. 4, 5, 7 og 9«.</p>
<p>§ 46 a. --- <i>Stk. 2-9.</i> ---</p>	<p>8. I § 46 a indsættes efter stk. 8 som nyt stykke: »Stk. 9. Lovligheden af en indsigelse mod udstedelse af Schengenvisum fremsat i en visumsag, som på grund af indsigelsen er afgjort med et afslag på meddelelse af Schengenvisum, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.« Stk. 9 bliver herefter stk. 10.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I lov nr. 324 af 16. marts 2022 om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine, som ændret ved § 1 i lov nr. 546 af 3. maj 2022 og § 4 i lov nr. 831 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 14. Udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3-7 og 14, finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse for udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter denne lov, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse.</p>	<p>1. I § 14, stk. 1, ændres »stk. 3-7 og 14« til: »stk. 3-7, stk. 9, nr. 1-4 og 6, og stk. 14«.</p>

UDKAST

<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 28.</p> <p><i>Stk. 1-2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Udlændingestyrelsens afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 6-9. Klage skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen.</p> <p><i>Stk. 4-6. ---</i></p> <p><i>Stk. 7.</i> Udlændingestyrelsens afgørelser, der er truffet efter reglerne i § 14, kan ikke påklages. En afgørelse efter § 14 om separat indkvartering kan dog påklages til Udlændingenævnet.</p>	<p>2. I § 28, <i>stk. 3</i>, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum: »Tilsvarende gælder for afgørelser truffet af Hjemrejsestyrelsen efter reglerne i § 14 om nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser«</p> <p>3. I § 28, <i>stk. 7, 2. pkt.</i>, indsættes efter »indkvartering«: »eller nedsættelse eller fratagelse af kontante ydelser«.</p>